

แปลโดยสำนักพิมพ์

The Witcher IV

หอคอยนางแอ่น

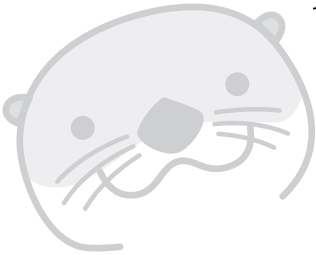
The Tower of the Swallow

Andrzej Sapkowski

เขียน

ธนพร ภูทอง

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตอนที่เขาพักฟื้นจากการกระโดดอันลือลั่นอยู่บนเตียง นางเข้ามาเยี่ยมเขา
นางอ่านหนังสือ เล่าเรื่องต่างๆ ให้เขาฟัง กุมมือเล็กๆ ของเขาไว้

-แอนด्रेย์ ซาฟคอฟสกี

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในเล่มที่สี่ของ The Witcher ภาคหลัก ผู้แต่งเปลี่ยนวิธีการเล่าเรื่อง
จนแตกต่างจากเล่มก่อนๆ อย่างชัดเจน ผู้อ่านจะได้เห็นการเดินทางของ
ตัวละครแต่ละตัวผ่านมุมมองที่หลากหลายและผ่านกาลเวลาที่คาบเกี่ยวกัน
อย่างลงตัว อันเป็นเทคนิคการเขียนเฉพาะตัวของคุณอันเดรย์ ซาฟคอฟสกี

หอคอยนางแอ่น เล่มนี้จะเล่าถึงเรื่องราวของซีริเป็นหลักว่านางต้อง
พบเจออุปสรรคใดบ้างระหว่างร่อนเร่ตามลำพัง และจะหนีพ้นจากมันอย่างไร
นอกจากนี้ผู้อ่านยังจะได้ติดตามการเดินทางของเกรอลท์กับเหล่าสหาย
ที่ยังเข้มข้น ทว่าแฝงไว้ด้วยความตลกร้าย รวมทั้งได้รู้ว่ในขณะเดียวกัน
เยนเนเฟอร์ที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นผู้ทรยศกำลังทำสิ่งใดอยู่ด้วย

บทสรุปใกล้เข้ามาทุกขณะพร้อม ๆ กับความตื่นเต้นที่เพิ่มทวีคูณ
พร้อมหรือยังที่จะร่วมผจญภัยไปกับเหล่าตัวละครในโลกแฟนตาซีสุดพิเศษ
แห่งนี้

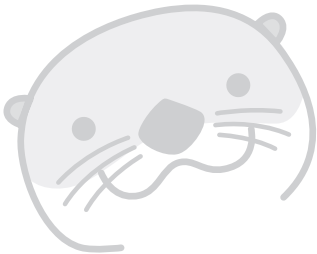
บรรณาธิการสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

ถ้าเปรียบเนื้อเรื่องในนิยายเป็นการเดินทาง เล่ม *ลัทธิบาบ/ด้วยเปลวไฟ* ก็คงจะเป็นเหมือนการแวะตั้งค่ายข้างทาง ทำอาหารร่วมกับเพื่อนๆ สรวลเสเฮฮากันไป แต่พอเข้าเล่ม *หอคอยนางแอ่น* จากการเดินทางที่สบายๆ ก็แปรเปลี่ยนมาเป็นการถูกผู้เขียนผลักตกหน้าผาไร้กัน แถมดีไม่ดียังตามมาเหยียบซ้ำให้เข้าใจเล่นอีกต่างหาก เนื้อหาในเล่มนี้ยังถือได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนของเหตุการณ์หลายๆ อย่างและตัวละครหลายตัวเช่นกัน แต่เพื่อไม่ให้เป็นการสปอยล์เนื้อเรื่องจนเกินไป ส่วนนี้ต้องรอให้ท่านผู้อ่านได้ลองเปิดไปสัมผัสด้วยตัวเอง

ในส่วนของผู้แปลเอง ถึงจะแปลนิยายในชุดนี้มากกว่าสามเล่มแล้ว แต่ทุกๆ ครั้งที่แปลก็ไม่ได้รู้สึกว่าง่ายกว่าเดิมเลย แต่ถึงจะยากลำบาก ไม่ใช่หน่อย มันก็เป็นอุปสรรคที่ผู้แปลยินดีจะฝ่าฟันไปพร้อมๆ กับกองบรรณาธิการ เพื่อที่จะพยายามถ่ายทอดบทแปลในภาษาไทยให้ท่านผู้อ่านได้สัมผัสกันอย่างเต็มอิม

ที่จะขาดไปไม่ได้เลยก็คือ ทางผู้แปลต้องขอขอบคุณกองบรรณาธิการ และแพรวสำนักพิมพ์มากที่ให้โอกาสผู้แปลมาโดยตลอด ทั้งยังคอยให้กำลังใจ คอยช่วยแก้ไขและปรึกษาหารือกันมาจนถึงจุดนี้ รวมทั้งต้องขอบคุณท่านผู้อ่านที่คอยติดตามและเลือกจะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน มา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ทดลองอ่าน

ธนพร ภูทอง

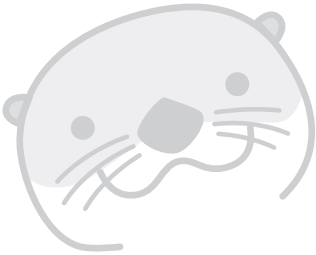

ທດສະວັດ

ยามไฟริหมายปองจอมมนตรา
พวกเขากำลังมาล้อมเรือนไว้
รู้ถูกกันยามทิวาทุกด้านไซ้
ล้อมปิดขุนดาเรไปทุกแห่งหน

แผนร้ายคือใช้กลโกงจับกันยา
แต่อนิจจากลดังว่ากลับไร้ผล
ยามตะวันพาดผ่านท้องถนน
สามกองพลล้วนเกลื่อนกลาดดาษดาเอย

บทเพลงขอทานเกี่ยวกับเหตุฆาตกรรมหมู่อันแสนน่าสะพรึงกลัว
ซึ่งเกิดขึ้นที่หมู่บ้านขุนดาเรในคืนก่อนวันชาวิน

ທດສະວັດ

“ข้าบันดาลให้เจ้าได้ทุกสิ่งที่ปรารถนา” นักพยากรณ์กล่าว “ความมั่งคั่ง
พลังอำนาจและอิทธิพล ชื่อเสียงและชีวิตยืนยาวและผาสุก จงเลือกเสีย”

“ข้าไม่ต้องการทั้งความมั่งคั่งและชื่อเสียง ไม่ต้องการพลังอำนาจ
หรืออิทธิพล” วิทเซอร์สาวตอบกลับ “ข้าปรารถนาอาชาสีดำตัวหนึ่ง
สีดำและว่องไวราวลมพายุยามค่ำ ข้าปรารถนาดาบเล่มหนึ่ง เจิดจ้าและ
คมกริบราวแสงจันทร์ ข้าปรารถนาจะควบอาชาสีดำของข้าห้องโลก
ผ่านราตรีกาลดำทะมึน ข้าปรารถนาจะพัดฟันพลังอำนาจแห่งความ
ชั่วร้ายและความมืดมิดด้วยคมดาบประกายแสงของข้า นี่แหละคือสิ่งที่ข้า
ปรารถนา”

“ข้าจะมอบอาชาตัวหนึ่งให้เจ้า สีดำยิ่งกว่าราตรีและรวดเร็วยิ่งกว่า
ลมกลางคืน” นักพยากรณ์ให้คำมั่น “ข้าจะมอบดาบเล่มหนึ่งให้เจ้า
เจิดจ้าและคมยิ่งกว่าแสงจันทร์ แต่วิทเซอร์สาวน้อยเอ๋ย ในเมื่อเจ้า
ร้องขอขนาดนี้ เจ้าก็ต้องตอบแทนข้าให้ทัดเทียมกัน”

“จ่ายด้วยอะไรเล่า ในเมื่อข้าไม่มีอะไรเลย”

“ด้วยเลือดของเจ้าเอง”

ตำนานและนิทานปรัมปรา โดย โพลเรนส์ เดลานนอย

บทที่หนึ่ง

ดังที่รู้โดยทั่วกัน ว่าจักรวาลนั้นอธิบายเป็นกงล้อได้ เหนือเหนือชีวิต เป็นกงล้อที่มีขอบสลักเป็นเข็มเวทมนตร์ทั้งแปด ซึ่งหมุนวนไปจนครบรอบในแต่ละปี โดยเข็มที่ระดับอยู่ตรงขอบเป็นคู่ๆ อยู่ตรงข้ามกันประกอบไปด้วยอิมบอล์หรือวันผลิใบ ลูกันชาติหรือวันผลสุก เบลเทนหรือวันแรกแย้ม และซาวันหรือวันตายจาก บนกงล้อยังมีอายัน¹ ทั้งสองระดับอยู่ ฤดูหนาวเรียกว่ามิดอินเวิร์น และมิดอติสำหรับฤดูร้อน และยังมีวิษุวัต² ทั้งสอง เบิร์กในฤดูใบไม้ผลิ และเวเลนในฤดูใบไม้ร่วง วันเหล่านี้แบ่งวงล้อออกเป็นแปดส่วน เช่นเดียวกับปฏิทินของพวกเขาซึ่งมีการแบ่งปีในลักษณะเดียวกัน

ยามเช้าเทียบท่าบนชายหาดบริเวณใกล้เคียงยาธูกาและพอนหาร์ ผู้คนจะนำปฏิทินของตนติดตัวมาด้วย ปฏิทินพวกนี้ยึดดวงจันทร์เป็นหลัก แบ่งหนึ่งปีออกเป็นสิบสองเดือน ทำให้ชาวนามีวัฏจักรการทำงานในแต่ละปี เริ่มตั้งแต่การปักแนวเขตในเดือนมกราคม จนถึงจุดสิ้นสุดเมื่อหญาบนผิวดินจับตัวกันเป็นก้อนจากน้ำค้างแข็ง ทว่าแม้ผู้คนมีวิธีการแบ่งปีและ

¹ ปรากฏการณ์ธรรมชาติ เกิดจากการที่โลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ ทำให้ในแต่ละปีมีวันที่กลางวันยาวที่สุด เรียกว่า เหมายัน และวันที่กลางวันยาวที่สุด เรียกว่า คริซมายัน และวันที่ทั้งสองนี้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นฤดูกาลใหม่ด้วย

² ปรากฏการณ์ที่โลกมีช่วงกลางวันยาวเท่ากับกลางคืน เกิดขึ้นทุกหกเดือน เรียกว่าวสันตวิษุวัตในเดือนมีนาคม และศารทวิษุวัตในเดือนกันยายน ถือเป็นการสลับสับเปลี่ยนฤดูกาลของโลกเหนือและใต้

คำนวณวันที่แตกต่างกันไป พวกเขาต่างยอมรับปฏิทินงล้อของพวกเขาเอลฟ์ และเข็มชี้บริเวณขอบทั้งแปด ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขายังนำปฏิทินพวกเขาเอลฟ์ ที่ว่านี้มาดัดแปลง ทำให้ทั้งอิมบอล์กและลูกันชาดท์ ซาวินและเบลเทน รวมทั้งอายันและวิษุวัตกลายเป็นวันหยุดสำคัญ เป็นช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์ สำหรับความเชื่อของมนุษย์ วันเหล่านี้โดดเด่นกว่าวันอื่นๆ ราวต้นไม้ โดดเดี่ยวกลางทุ่งหญ้า

วันเหล่านี้ยังแบ่งแยกออกจากกันด้วยเวทมนตร์อีก

การที่วันทั้งแปดมีกลิ่นอายเวทมนตร์เข้มข้นเหลือแสนทั้งในยาม กลางวันและกลางคืนไม่ใช่และไม่เคยเป็นความลับมาก่อน ปรากฏการณ์ ด้านเวทมนตร์และเหตุการณ์ลึกลับที่เกิดขึ้นในวันทั้งแปดนี้ไม่อาจทำให้ ใครตกอกตกใจได้อีก โดยเฉพาะในช่วงวิษุวัตและอายัน ทุกคนคุ้นชินกับ ปรากฏการณ์พวกนี้เสียแล้ว และมักไม่ค่อยตื่นเต้นไปกับมันเท่าไร

แต่ปีนั้นกลับต่างออกไป

ในปีดังกล่าว ผู้คนที่หลายยังคงเฉลิมฉลองศารทวิษุวัตตามปกติ ด้วยการร่วมรับประทานอาหารกันเป็นครอบครัวตามพิธี ผลไม้ทุกชนิด ซึ่งเก็บเกี่ยวได้ในปีนั้นถูกนำมาวางเรียงไว้บนโต๊ะตามที่กำหนดไว้ในประเพณี แม้แต่ละชนิดจะมีเพียงเล็กน้อย เมื่อรับประทานอาหารและขอบคุณองค์เทพี เมลิเทเลสำหรับการเก็บเกี่ยวเสร็จสิ้น คนเหล่านี้จึงเข้านอน และจากนั้น ผืนไร่ก็เริ่มต้นขึ้น

ก่อนเที่ยงคืนเพียงเล็กน้อย ลมพายุนำสาละพริงกลัวได้ก่อตัว มันทัดกระหน่ำรุนแรง ทั้งโหยหวน กรีดร้อง และร่ำให้ดังมาจากเหนือ ยอดไม้ที่เอนลู่ลงมาจนเกือบแนบชิดกับผืนดิน คานค้ำหลังคาลั่นเอี้ยดอัด หน้าต่างบานเกล็ดตีปิดดังปัง หมู่เมฆที่พัดผ่านฟากฟ้าไปมีรูปร่างแปลก ประหลาด ท่ามกลางเมฆหมอกนั้น ภาพที่ดูธรรมดาที่สุดเห็นจะเป็นเงาร่าง ของฝูงม้าและยูนิคอร์นวิ่งห้อ พายุยังคงพัดกระหน่ำไม่หยุดต่อไปอีก หนึ่งชั่วโมงเต็ม และท่ามกลางความเจียบสั่นที่จู่โจมตามมาหลังจากนั้น ยามราตรีก็พลันมีชีวิตชีวาขึ้นด้วยเสียงพื๊ปปับและเสียงดังระรัวจากปีก ของเหล่านกตบยุงนับร้อย มันคือสัตว์ปีกลี้ลับจากนิทานพื้นบ้านซึ่งจะมา

รวมตัวกันเพื่อขับขานบทเพลงแห่งलगमरणให้บุคคลที่กำลังจะตาย
ครั้งนี้เสียงประสานของฝูงนกตบยุงช่างทรงพลังและดั่งลั่นราวโลกทั้งใบ
กำลังจะสิ้นอายุขัยลง

เหล่านกตบยุงร้องเพลงแห่งलगमरणด้วยน้ำเสียงก้องกังวานขณะ
เส้นขอบฟ้าเริ่มถูกบดบังด้วยหมู่เมฆ แสงจันทร์ที่ยังเหลืออยู่ก็ดับมืดไป
ทันใดนั้นเสียงหวีดโหยหวนของเบนชีร้าย ลางแห่งความตายแสนโหดเหี้ยม
ที่กระชั้นเข้ามาใกล้ขึ้น บนฟากฟ้าอันมืดมิดปรากฏภาพการห่อหุ้มของ
กลุ่มไวลด์ฮันท์ หรือขบวนภูตผีนัยน์ตาเพลิงที่โดยสารอยู่บนม้าโครกกระดุก
โดยมีผ้าคลุมชาดวันและธงปลิวไสวอยู่ด้านหลัง ดังที่เคยเกิดขึ้นทุก ๆ
สองสามปี พวกไวลด์ฮันท์จะออกมารวบรวมผลผลิตของพวกเขา แต่กว่า
หลายสิบปีมาแล้วที่สถานการณ์ไม่ได้แย่ถึงเพียงนี้ เพียงแคในโนวีแกรด
แห่งนี้เองก็มีคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยมากกว่าสี่สิบคนแล้ว

หลังจากพวกไวลด์ฮันท์ควมบ้าป่วนไปและหมู่เมฆกระจายหายลับ
ผู้คนจึงมองเห็นจันทร์คืนแรมที่ปรากฏขึ้นในคืนวิษุวัตเป็นปกติอีกครั้ง
ทว่าในคืนที่ว่านั้น ดวงจันทร์กลับมีสีเลือด

ชาวบ้านทั่วไปมีคำอธิบายมากมายไว้เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น
ในคืนวิษุวัต ซึ่งมักแตกต่างกันไปตามศาสตร์ของปีศาจและสัตว์ประหลาด
เฉพาะถิ่น พวกนักโหราศาสตร์ ดรูอิด และจอมเวทก็มีคำอธิบายเป็น
ของตนเช่นกัน ทว่าส่วนใหญ่มักเป็นข้อมูลที่ผิดพลาดและนำมาปะติดปะต่อ
กันส่งเดช มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เชื่อมโยงปรากฏการณ์นี้เข้ากับข้อเท็จจริงได้

ยกตัวอย่างเช่น บนหมู่เกาะสเกลลิเกอนั้น คนเพียงไม่กี่คนที่เชื่อ
ไสยศาสตร์มงามมองเหตุการณ์น่าสงสัยนี้ว่าเป็นลางแห่งเทอดด์ เดียร์ดท์
หรือจุดจบของโลก โดยมีรักห์ นาร์ รูก หรือการต่อสู้ครั้งสุดท้ายระหว่าง
แสงสว่างกับความมืดเกิดนำมาก่อน กระทั่งพายุอันเหี้ยมโหดที่ทำให้
ทั้งเกาะลั่นสะเทือนในคืนศารทวิษุวัตยังถูกกลุ่มคนที่เชื่อถือโชคลางพวกนั้น
มองว่าเป็นคลื่นยักษ์ที่ถูกผลักเข้ามาจากหัวเรือนาล์ฟาร์แห่งมอริอ์ทกั
ที่นำหัวนกแล้ว มันคือเรือยาวที่ตัวเรือสร้างจากเล็บมือและเล็บเท้าของคนตาย
ทั้งยังบรรทุกกองทัพภูตผีและปีศาจแห่งความโกลาหลมาด้วย อย่างไรก็ตาม

คนที่มีความรู้แจ้งหรือรอบรู้กว่าเชื่อมภัยธรรมชาติอลหม่านนี้เข้ากับนางแม่มดร้ายเยนเนเฟอร์และการตายอันน่าสะพรึงกลัวของนาง ส่วนคนอื่นๆ ที่รอบรู้กว่านั้นก็มองภาพทะเลคลุ้มคลั่งนี้เป็นสัญญาณว่าใครบางคนกำลังจะตาย ใครบางคนที่มีสายเลือดของเหล่าราชาแห่งสเกลลิเกอและซินทราไหลเวียนอยู่ในตัว

ในโลกอันกว้างไกลนี้ วันสารทวิษุวัตถือเป็นคืนของเหล่าปีศาจ เป็นทั้งฝันร้ายและจินตภาพ เป็นคืนที่ผู้คนจะลืมหืมตาตื่นขึ้นหลับฝันในภาวะหายใจไม่ออกและหวาดกลัวภยันตรายบนผืนน้ำเพียงยับย่นโซกเหงื่อ กระทั่งผู้มีชื่อเสียงรุ่งโรจน์ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีจินตภาพและการสะดุ้งตื่นนี้ได้ องค์จักรพรรดิเอมเมียร์ วาร์ เอ็มไรส์ ตื่นขึ้นมาพร้อมเสียงร้องในหอคอยทองคำแห่งนิลฟ์การ์ด ในดินแดนลันเอ็กเซเตอร์ทางตอนเหนือ กษัตริย์เอสเทราด ไธล์เซน ผวาตื่นมาจากเตียง ส่งผลให้ราชินีซูเลย์กา คู่สมรสสะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วย ในเทรโทกอร์ หัวหน้าสายลับดิจิทัลกสตราตีดร่างผึ้งขึ้นมาและเอื้อมมือไปหากริช ทำเอาภรรยารัฐมนตรีการคลังลืมหืมตาตื่นตามในปราสาทขนาดมหึมาที่มอนเตกาลโว จอมเวทหญิงฟิลิปปา ไรล์ฮาร์ท พุ่งพรวดขึ้นมาจากผ้าทอปูเตียงของนางโดยไม่ได้ทำให้ภรรยาของท่านเคานต์แห่งโนเอลล์ตื่นขึ้นมาด้วย คนแคระยาร์เพน ซิกริน ในมาฮาแคม วิทเซอร์ เฒ่าเวเซเมียร์ในปราชการภูเขาแห่งแคร็มเมอร์ห์ เจ้าหน้าทีธนาคารฟาบีโอแซชส์ ในเมืองกอสส์เวเลิน และยาร์ลแครก อัน เครท ผู้โดยสารอยู่บนเรือยาว *ริงฮอร์น* ต่างก็ตื่นขึ้นอย่างค่อนข้างงุบงุบ จอมเวทหญิงพรินจิลลา วิโก ลืมหืมตาตื่นขึ้นมาในปราสาทโบเคอร์ เช่นเดียวกับนักบวชหญิงซิกิริตรีฟา แห่งวิหารเทพีเฟรยาบนเกาะอินดาร์สฟย็อลล์ แดเนียล เอทเซอเวอร์รีเคานต์แห่งการราโมน ลืมหืมตาตื่นขึ้นในป้อมปราการแห่งมาริบอร์ซึ่งถูกล้อมไว้เช่นเดียวกับซีวิก ผู้บังคับการแห่งดันเบนเนอร์ในป้อมบานเกลียน นอกจากนี้ยังมีพ่อค้าโดมินิก บอมบาสตัส ฮูเวอนาเกล ในเมืองแคลร์มอนต์ รวมทั้งคนอื่นๆ อีกมากมาย

ทว่ามิเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เชื่อมโยงปรากฏการณ์นี้เข้ากับข้อเท็จจริงหรือตัวบุคคลอันจำเพาะเจาะจงได้ เคราะห์ยังดีที่บุคคลสามคนในกลุ่มนี้

ได้มาอยู่ร่วมชายคากันในคืนคาราวินซ์วัด สถานที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ก็คือ
วิหารแห่งเทพีเมลิเทเลในเอลแลนด์อร์นั่นเอง

“เจ้านกเวรนี่...” อาลักษณ์ฌาร์โอดครวญขณะจ้องมองลึกเข้าไปในความมืด
ที่ปกคลุมอยู่รอบเขตวิหาร “ทั้งฝูงต้องมีเป็นพันๆ ตัวแน่ พวกมันกำลัง
ร้องให้กับความตายของใครบางคน ให้กับความตายของนาง...นางกำลัง
จะตาย...”

“อย่าพูดเพ้อเจ้อ!” ทริช เมริโกลด์ หมุนร่างมาพาลงชุดหุ้มที่กำแน่น
ชั่วขณะนั้นดูราวกับนางจะผลักเด็กหนุ่มหรือชกอกเขาเข้าให้ “เจ้าเชื่อเรื่อง
งมงายโง่เง่าด้วยรี เดือนกันยายนกำลังจะสิ้นสุดลง พวกนกตบยุงก็เลย
มารวมตัวกันก่อนจะบินอพยพ! เรื่องธรรมชาติจะตายไป!”

“นางกำลังจะตาย...”

“ไม่มีใครกำลังจะตายทั้งนั้น!” จอมเวทหญิงกรีดร้อง หน้าซีดเผือด
ด้วยโศสะ “ไม่มีใคร เข้าใจไหม หยุดพูดจาเพ้อเจ้อได้แล้ว!”

ผู้ฝึกตนหญิงเยาว์วัยหลายนางโผล่หน้าเข้ามาในเงยห้องสมุด
เมื่อได้ยินเสียงอะอะยามคำคืบ สีหน้าของพวกนางทั้งเคร่งขรึมและซีดเผือด

“ฌาร์” ทริชใจเย็นลงแล้ว นางวางมือลงบนไหล่ของเด็กหนุ่มและ
บีบมันแน่น “เจ้าเป็นบุรุษเพียงหนึ่งเดียวในวิหารแห่งนี้ พวกเราทุกคน
เฝ้ามองเจ้าอยู่ หมายถึงได้รับแรงบันดาลใจและความช่วยเหลือจากเจ้า เจ้าต้อง
ไม่หวาดกลัวหรือตื่นตูม จงควบคุมตนเองให้ดี อย่าทำให้พวกเราผิดหวัง”

ฌาร์สูดลมหายใจลึกๆ พยายามบรรเทาอาการสั่นที่ริมฝีปาก
และมือทั้งสองข้าง

“มันไม่ใช่ความกลัว...” เขากระซิบพาลงหลบตาจอมเวทหญิง
“ข้าไม่ได้กลัว แต่ข้ากังวลต่างหาก! เรื่องนาง ข้ามองเห็นนางในความฝัน”

“ข้าก็เห็นนางเช่นกัน” ทริชเม้มปาก “เราฝันเหมือนกัน ทั้งเจ้า ข้า
และเน็นเนค แต่อย่าได้พูดอะไรเป็นอันขาด”

“นางมีเลือดอยู่บนหน้า...เลือดจำนวนมหาศาล...”

“บอกให้เงียบไป เน็นเนคมานั่นแล้ว”

นักบวชหญิงชั้นสูงมาร่วมวงกับทั้งสองในสภาพอดโรย นางลั่นศรระ เป็นคำตอบให้กับคำถามที่ทริชไม่ได้เอ่ยออกมา และเมื่อเห็นฉมาร์เปิดปาก นางก็ตักคอเชาก่อน

“น่าเศร้านัก แต่ไม่มีเลย ถึงสาว ๆ เกือบทุกคนจะสะดุ้งตื่นตอนที่พวก ไวลด์ฮันท์โฉบผ่านเหนือวิหารไป ทว่ากลับไม่มีใครเห็นภาพนิมิตเลย ไม่มี กระทั่งภาพเลียนแบบที่พวกเรา มี เข้านอนเถิดหนุ่มน้อย เจ้าช่วยอะไร ไม่ได้หรอก กลับไปที่หอพักเสีย สาว ๆ”

นางยกสองมือขึ้นลูบใบหน้าและดวงตา

“โอ...วิษุวัต! ราชรีต้องสาปนี่อีกแล้ว...ไปนอนเถิด ทริช เราทำอะไร ไม่ได้หรอก”

จอมเวทหญิงกำหมัด “ความอัปยศหนทางนี้ทำให้ข้าใกล้เป็นบ้า เข้าไปทุกที แคคิดว่านางอาจกำลังทุกข์ทรมาน หลังเลือดอยู่ที่ไหนสักแห่ง แคคิดว่านางตกอยู่ในอันตราย...เวรเอ๋ย! ถ้าข้ารู้ว่าจะต้องทำยังไงก็คงดี!”

เน็นเนเค นักบวชหญิงชั้นสูงแห่งวิหารเมลิเทเลหมุนร่างกลับไป

“ลองสวดภาวนาดูแล้วหรือยัง”

ทางตอนใต้ เบื้องหลังทิวเขาอาเมลลีไปไกลแสนไกล ในดินแดนนาม พีร์ฟลูตในเอ็บบิง ท่ามกลางหนองบึงอันกว้างใหญ่ที่แม่น้ำเวลดา ลีต และอาเรเตตัดผ่าน ในสถานที่ซึ่งห่างออกไปถึงแปดร้อยไมล์หากวัดระยะ โดยฝูงกาที่บินมาจากเมืองเอลแลนด์อร์และวิหารเมลิเทเล นักตบยุง ตัวหนึ่งได้ปลุกนักพรตเฒ่าวิโซโกตาขึ้นจากการหลับใหล ครั้นตื่นขึ้นมาแล้ว วิโซโกตาก็ก็นอนจืดจางความฝันได้ ทว่าความกังวลแปลกประหลาดทำให้เขา ไม่อาจข่มตาลงได้อีก

“หนาว หนาว หนาวเหลือเกิน” วิโซโกตาพรั่นกับตนเองขณะย่ำเท้าไปตาม ทางเดินกลางดงอ้อ “หนาว หนาวชะมัด บรือ”

กับดักอีกอันยังว่างเปล่า ไม่มีหนูมัสค์แร็ตเลยสักตัว นับเป็น คืบแห่งความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง วิโซโกตาล้างโคลนและตึงจอกแทน

ออกจากกับดัก สบถพืชมำขณะสุดฟุดฟิดผ่านรูจุมูกที่เย็นจนแข็ง

“หนาวซะมด บรี้อออ หนาวไว้ย!” เขากล่าวขณะเดินตรงไปริมบึง “ขนาดยังไม่หมดเดือนกันยายนนะเนี่ย! แต่นี่เลยวิษุวัตมาแล้ว! ให้ตายสิ ไม่ยกจำได้เลยว่าสิ้นเดือนกันยาฯหนาวขนาดนี้ ไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนเลยในชีวิต แล้วข้าก็ใช้ชีวิตมานานเสียด้วย!”

กับดักอันถัดไป – ซึ่งเป็นกับดักอันก่อนสุดท้าย – ก็ว่างเปล่าเช่นกัน วิโชโกตาไม่มีกะจิตกะใจแม้แต่จะสบถ

“ไม่ต้องสงสัยเลย” เขาพูดเจื้อยแจ้วขณะออกเดินต่อ “ว่าอากาศทวีความหนาวขึ้นทุก ๆ ปี และตอนนี้ก็ดูเหมือนจะหนาวเร็วขึ้นกว่าเดิมด้วยซ้ำ พวกเอลฟ์เคยทำนายเรื่องทำนองนี้ไว้ตั้งนานแล้ว แต่ใครจะไปเชื่อคำทำนายของพวกเอลฟ์กัน”

ปีกขนาดเล็กกระพืออีกครั้ง ก่อนเงาร่างสีเทาจะโฉบผ่านเหนือศีรษะ ชายชราไปอย่างรวดเร็วจนแทบมองไม่เห็น สายหมอกเหนือหนองบึงก็องสะทอนไปด้วยเสียงกู่ร้องป่าเถื่อนของฝูงนกตบยุงที่ตั้งเป็นช่วง ๆ กอปรกับปีกจำนวนมากที่สละบัดไหวถี่ระรัว วิโชโกตาไม่สนใจนกเหล่านั้น เขาไม่ใช่คนงมฉาย และในบึงก็มีนกพิษชนิดนี้อยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะ ยามรุ่งอรุณซึ่งพวกมันบินวนอยู่ในอากาศ มากมายเสียจนเขานึกกลัวว่า มันจะบินมาชนเขาเข้าให้ ไม่สิ บางทีพวกมันอาจมีจำนวนไม่มากเท่าวันนี้ บางทีเสียงร้องของพวกมันอาจฟังดูไม่น่าขนลุกเท่าวันนี้...เอาเถอะ เขาคิดพักหลังมานี้ธรรมชาติชอบเล่นอะไรแผลง ๆ ไม่หยุดไม่หย่อน และมักจะแปลกพิกลขึ้นทุกทีเสียด้วย

ขณะที่นักพรตเฒ่าลงมือปลดกับดักอันสุดท้าย – ซึ่งว่างเปล่า – ขึ้นจากน้ำ เขาก็ได้ยินเสียงร้องฮือของม้าตัวหนึ่ง หมุ่นกตบยุงเจี๊ยบเสียงโดยพลัน

หนองบึงแห่งฟิรฟลูตนั้นมีเนินอยู่ เป็นพื้นที่แห้งขุดที่ยกตัวขึ้นสูง ทั้งยังมีต้นเบิร์ชแม่น้ำ ต้นเอลเดอร์ ต้นด็อกวูด และพุ่มไม้มีหนามขึ้นปกคลุม เนินดินส่วนใหญ่ล้อมด้วยหนองน้ำซึ่งม้าหรือคนขี่ที่ไม่ชำนาญทาง ไม่อาจไปถึงได้ ทว่าเสียงร้องที่เพ่งแว่วมาเข้าหูวิโชโกตาอีกครั้งดังมาจาก

หนึ่งในโคกเนินที่ว่า

ความอยากรู้อยากเห็นมีชัยเหนือความรอบคอบ

วิโซโกตาไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านม้าหรือสายพันธุ์ม้า ทว่าเขาเป็นผู้มี
อารมณ์สุนทรีย์คนหนึ่ง เขาจึงตระหนักถึงความงดงามและชื่นชมมันได้
และอาสาดำรงงานงามดังถ่านหินที่ยืนแนบอยู่กับโครงต้นเบิร์ชในขณะนั้น
ก็งดงามยิ่งนัก นับเป็นแบบฉบับความงามอย่างต้องแท้ งามเสียจนดูเหมือน
ภาพลงตาเลยทีเดียว

แต่มัน คือความจริง และมันติดกับอยู่จริงๆ เสียด้วย บังเหียนและ
สายบังเหียนของมันพันคล้องกันยุ่งอยู่กับกิ่งก้านสีแดงฉานของพุ่มดอกกุ๊ด
ที่เกาะกลุ่มกันเป็นช่อ เมื่อวิโซโกตาเข้าไปใกล้ ม้าตัวนั้นก็หลุบใบหูทั้งสอง
ลงไปด้านหลังและกระต๊อบเท้าแรงเสียจนพื้นดินสะเทือน หัวได้รูปของมัน
สับัดหงายขึ้นและหมุนวนไปรอบๆ ตอนนี้เขาเห็นชัดแล้วว่ามันเป็นม้า
ตัวเมีย แต่ยังมีสิ่งอื่นอยู่อีก เป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจของวิโซโกตาเต้นตึกไม่เป็น
จังหวะ อะตริณาลิ้นบีบเค้นอยู่รอบคอหอยราวคิมเหล็กที่มองไม่เห็น

ในโพรงตื้นๆ หลังม้าตัวนั้น มีร่างหนึ่งนอนนิ่งอยู่

วิโซโกตาทั้งถูกระสอปลงบนพื้น และพลันอับอายกับความคิดแรก
ของตน นั่นก็คือแผ่นหนังหางจุกตูดไป เขาขยับเข้าไปใกล้อย่างระมัดระวัง
เพราะเจ้าม้าตัวเมียสีดำน่าจะคงกระต๊อบกับเท้าลงกับพื้น หลุบหูใบหู แยกเขี้ยว
ยิงฟันบนเหล็กปากม้า รอคอยโอกาสที่จะกัดหรือเตะเขาลักที

ศพที่ว่าเป็นศพของหนุ่มแรกเริ่มคนหนึ่ง เขาบอกว่าหน้า แขน
ข้างหนึ่งถูกทับไว้ใต้ลำตัว ส่วนอีกข้างยืดอกออกไปโดยที่นิ้วจิกฝังใน
พื้นทราย หนุ่มน้อยผู้นี้สวมเสื้อนอกหนังกลับตัวสั้น กางเกงหนังยาวรัดรูป
และรองเท้าบูตอ่อนนุ่มสูงถึงเข่าติดหัวเข็มขัดแบบพวกเอลฟ์

วิโซโกตาโน้มร่างไปหา ทว่าทันใดนั้นเองศพก็ร้องครางออกมาเสียงดัง
เจ้าม้าเพศเมียสีดำน่าจะเสียงร้องฮือออกมายืดยาวแล้วเกาะกีบเท้าลงกับพื้น

นักพรตคุกเข่าลงแล้วค่อยๆ พลิกร่างเด็กหนุ่มผู้บาดเจ็บขึ้นมาด้วยความ
ระมัดระวัง เขาถอยกรูดและร้องออกมาโดยไม่รู้ตัวเมื่อได้เห็นสิ่งกำบัง
ชวนขนลุกซึ่งจับฝุ่นและคราบเลือดหนาเตอะอยู่บนตำแหน่งที่ควรจะเป็น

เครื่องหน้าของหนุ่มน้อย ชายชราค่อยๆ ปิดตะไคร่น้ำ ใบไม้ และทราย ออกจากริมฝีปากที่เปื้อนน้ำลายและเมือกน้ำมูกด้วยความประณีต ก่อนจะพยายามดึงเส้นผมที่จับตัวเป็นก้อนเพราะเลือดบนแก้มของเขา เด็กหนุ่มผู้บาดเจ็บครวญครางแผ่วเบาและเกร็งร่างซึ่ง จากนั้นก็เริ่มตัวสั่น วิโซโกตาลอกเส้นผมออกจากใบหน้าเด็กหนุ่ม

“เด็กผู้หญิง” เขาเอ่ยเสียงดัง ไม่อาจทำให้เชื่อภาพตรงหน้าได้ “เป็นเด็กผู้หญิงหรือนี่”

ในวันเดียวกันนั้น หากมีใครสักคนแอบย่องมาที่กระท่อมอันโดดเดี่ยว หลังคามุงหญ้าแห้งโห่ๆ ซึ่งคลุมครี้มด้วยตะไคร่กลางหนองบึงยามวิกาล หากคนผู้นั้นมองผ่านรอยแตกเป็นทางยาวบนบานเกล็ดหน้าต่างเข้าไปใน แสงเทียนไขเลือนราง พวกเขาจะเห็นเด็กสาววัยรุ่นที่มีผ้าพันแผลหนาเตอะ พันรอบศีรษะ ผู้นอนแน่นิ่งไม่ไหวติงราวกับศพอยู่บนที่นอนฟางปูทับด้วย หนังสือสัตว์ พวกเขาจะอาจมองเห็นชายชราผู้มีเคราสีดอกเลา รูปสามเหลี่ยม และเส้นผมยาวสีขาวที่ตกลงมาบนไหล่และหลัง ไหลมาจากขอบศีรษะ ลานโล่งที่แผ่กว้างขึ้นมาจากหน้าผากหมองคล้ำไกลจากบริเวณกระท่อม ยิ่งนัก พวกเขาจะสังเกตเห็นชายชราผู้นั้นจุดเทียนไขขึ้นอีกเล่ม วาง นาฬิกาทรายลงบนโต๊ะ เหลาก้านชนกก และคู่ตัวลงเหนือกระดานหนึ่ง แผ่นหนึ่ง เห็นเขาตีหน้าครุ่นคิดและพิมพ์บางสิ่งกับตัวเองขณะค่อย จับตามองเด็กสาวซึ่งนอนนิ่งบนที่นอนฟางอย่างใกล้ชิด

แต่เรื่องเช่นนี้ย่อมไม่อาจเป็นไปได้ ใครเล่าจะมองเห็นเหตุการณ์ ที่ว่านี้ ด้วยกระท่อมของนักพรตวิโซโกตานั้นซ่อนอยู่อย่างมิดชิดกลางลุ่มน้ำ ในป่าดงพงไพรที่มีหมอกห่อหุ้มอยู่ตลอดเวลา สถานที่ซึ่งไม่มีใครกล้า ง่ายกรายเข้ามาแม้แต่คนเดียว

“เราจะขอยันทีกไว้ดังต่อไปนี้” วิโซโกตาจุ่มปากกาชนกกลงในหมึก “สามชั่วโมงหลังการช่วยเหลือของข้าพเจ้า ผลการวินิจฉัย : วูลนัส อินลิซิวัม (บาดเจ็บบนร่างกายอันเกิดจากของมีคม) แผลเปิดซึ่งเกิดขึ้นจากการ

ถูกของมีคมไม่ทราบชนิดจู่โจมอย่างรุนแรง อาจจะเป็นดาบโค้ง บาดแผล
โอบล้อมอยู่บนใบหน้าซีกซ้าย ไล่ตั้งแต่บริเวณขอบล่างของเบ้าตา ลากผ่าน
ข้างแก้ม ยาวไปจนถึงเส้นประสาทข้างใบหูและกล้ามเนื้อมุมขากรรไกร
แผลลึกที่สุดซึ่งกินไปถึงเยื่อหุ้มกระดูกนั้น ในการวินิจฉัยเบื้องต้นพบว่า
อยู่ใต้เบ้าตาบริเวณกระดูกโหนกแก้ม ระยะเวลาโดยประมาณนับตั้งแต่เกิด
บาดแผลจนถึงตอนที่ได้รับการรักษาเป็นครั้งแรก : สิบชั่วโมง”

ปลายปากกาชุดอยู่บนแผ่นกระดาษหนึ่ง ทว่าการพูดขี้นั้นยาวเพียง
ไม่กี่นาทีหรือไม่ก็บรรทัดเท่านั้น วิโซโกตาไม่คิดว่าจากที่เขาพูดกับตนเอง
ควรค่าแก่การจดบันทึกลงไปทั้งหมด

“กลับมาที่เรื่องการรักษาแผล” ชายชราเริ่มเอ่ยอีกครั้งขณะจ้องมอง
เปลวเทียนที่กะพริบไหวและมีควันโขมง “เราขอบันทึกไว้ดังนี้ : ข้าพเจ้า
ไม่ได้ผ่าตัดด้านขอบบาดแผลออก เพียงนำเศษเนื้อตายและลิ่มเลือดบางส่วน
ออกมาเท่านั้น ข้าพเจ้านำสารสกัดจากเปลือกต้นหลิวมาชำระล้างแผล
กำจัดฝุ่นผงและสิ่งแปลกปลอม จากนั้นจึงเย็บแผลให้ติดกันโดยใช้ไหมปาน
ขอบันทึกไว้ว่าข้าพเจ้าไม่มีไหมชนิดอื่นให้ใช้เลย ข้าพเจ้าจึงนำยาพอกที่ทำ
จากดอกกุหลาบเบนมาทาและพันแผลด้วยผ้ามัดลิน”

หนูตัวหนึ่งวิ่งพล่านออกมาอยู่กลางห้อง วิโซโกตาโยนเศษขนมปัง
ชิ้นหนึ่งให้มัน เด็กสาวบนที่นอนฟางหอบหายใจอย่างกระสับกระส่ายพลาง
ครวญครางออกมา

“แปดชั่วโมงหลังการช่วยเหลือของข้าพเจ้า อาการของผู้ป่วยไม่มีความ
เปลี่ยนแปลง อาการของแพทย์...หมายถึงอาการของข้าพเจ้าเอง...ดีขึ้น
เนื่องจากข้าพเจ้าได้นอนไปเล็กน้อยแล้ว...ข้าพเจ้าจึงบันทึกต่อไป ข้าพเจ้า
จำเป็นต้องบันทึกข้อมูลของผู้ป่วยลงบนกระดาษพวกนี้เพื่อประโยชน์
ของคนรุ่นหลัง หากคนรุ่นหลังที่ความสามารถมาถึงหนองน้ำแห่งนี้ก่อนที่
ทุกอย่างจะสูญพังและสลายตัวเป็นธุลี”

วิโซโกตาผ่อนคลายอย่างหนักหน่วง ก่อนจุ่มปากกาลงไปและ
ปาดมันบนขอบขวดหมึก

“สำหรับข้อมูลของผู้ป่วยเท่าที่ข้าพเจ้าพอจะทราบ” เขาก็พิมพ์ “ขอบันทึกไว้ดังนี้ อายุ น่าจะประมาณสิบหกปี รูปร่างสูงและผอมเพรียว อย่างน่าตกใจ แต่ไม่ได้ดูอ่อนแออะไร ไม่มีอาการของโรคขาดสารอาหาร ระบบกล้ามเนื้อและโครงสร้างร่างกายดูเหมือนเอลฟ์หญิงวัยเยาว์ทั่วไป ทว่าไม่พบลักษณะที่บ่งชี้ว่านางเป็นพวกเลือดผสม...นางต้องมีเชื้อสายเอลฟ์ แต่ไม่เกินเศษหนึ่งส่วนแปด สายเลือดเอลฟ์ในอัตราส่วนที่น้อยกว่านี้ ย่อมไม่ทิ้งร่องรอยได้ไว้”

วิโซโกตาเพ่งตรึงหน้าได้เดี๋ยวนั้นเองว่าเขายังไม่ได้นบันทึกสิ่งใดลงไป แม้แต่คำเดียว เขาจرحดปากกาลงบนกระดาษหนึ่ง ทว่าหมึกแห้งเสียแล้ว ชายชราไม่สะทกสะท้านแม้แต่บ่อย

“ขอบันทึกไว้” เขากล่าวต่อ “ว่าเด็กสาวผู้นี้ยังไม่มีลูก ขออย่าว่า ข้าพเจ้าพาดพิงถึงบรรดาแผลเป็นเก่าเท่านั้น บนร่างของนางมีบาดแผลสด อยู่ทั่วทุกที่ เด็กสาวผู้นี้ถูกทำร้ายร่างกายมา นางถูกเยียนตีด้วยวิธีต่างๆ ซึ่งอาจเป็นฝีมือของบิดานาง นอกจากนี้นางยังอาจโดนเตะมาด้วย

“ข้าพเจ้ายังพบตำหนิที่ทั้งแปลกและโดดเด่นบนร่างกายของนาง... อืมมมม...บันทึกลงไปด้วยเพื่อประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์...เด็กสาวผู้นี้ลักรูป ดอกกุหลาบสีแดงไว้บนต้นชาด้านใน ถัดจากบริเวณหัวหน่าวพอดีพอดี”

วิโซโกตาจ้องมองปลายปากกาจนนกอันแหลมคมก่อนจุ่มมันลงใน ขวดหมึก ทว่าคราวนี้เขาไม่ลืมหว่าทำไมเขาถึงทำเช่นนั้น เขาจึงเริ่มเติมเต็ม หน้ากระดาษนั้นด้วยลายมือเอียงกระเ้เร่ที่เรียงตัวเป็นบรรทัดเท่า ๆ กัน และเขียนจนกระทั่งหมึกปากกาแห้งเหือด

“นางเอาแต่พูดพาลและร้องตะโกนอย่างสับสน” เขากล่าว “สำเนียง และวิธีการพูดของนางนั้น หากตัดคำอุทานหยาบคายแบบที่อาชญากรมักพูด กันออกไป นับว่าค่อนข้างละเอียดและปะติดปะต่อได้ยาก ทว่าข้าพเจ้า ขอเสี่ยงยืนยันว่ามันคือสำเนียงซึ่งมีที่มาจากดินแดนทางเหนือมากกว่า ทางใต้ ถ้อยคำบางคำ...”

ปลายปากกาจรดกับแผ่นกระดาษหนึ่งอีกครั้ง แต่ก็เพียงช่วงสั้น ๆ เท่านั้น ลึนเกินกว่าที่จะจดทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเพิ่งพูดออกมาเมื่อครู่ได้

และแล้วชายชราจึงเริ่มพูดคนเดียวต่อจากจุดที่เขาค้างไว้อย่างแม่นยำ

“ถ้อยคำบางคำและชื่อบางชื่อที่เด็กสาวพิมพ์ออกมาระหว่างการเพื่อคลั่งนั้นควรค่าแก่การจดจำและตรวจสอบ ทุกอย่างบ่งชี้ว่าได้มีบุคคลสำคัญ พิเศษมาก ๆ มาเยือนกระท่อมของผู้เฒ่าวิโซโกตา...”

เขาเงยไปชั่วคราวหนึ่งและเงยหูฟัง

“ข้าพเจ้าเพียงหวังว่า” เขาพิมพ์ “กระท่อมของผู้เฒ่าวิโซโกตาจะไม่กลายเป็นจุดจบของนาง”

วิโซโกตาตัวลงเหนือแผ่นกระดาษหนึ่งและจรดปลายปากกาลงไป ทว่ากลับไม่ได้เขียนอักษรสักตัวเดียว เขาโยนปากกาลงบนโต๊ะ หอบหายใจหนักหน่วงอยู่ครู่หนึ่ง พิมพ์อย่างโกรธเกรี้ยว แล้วพ่นลมออกจมูก เขาจ้องมองไปยังที่นอนฟาง และเงยหูฟังเสียงที่ดังแว่วมาจากตรงนั้น

“ข้าพเจ้าจำเป็นต้องชี้แจงและบันทึกเอาไว้” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหนื่อยล้า “ว่าสถานการณ์ดูแย่อย่างยิ่งนัก ความพยายามของข้าพเจ้าอาจไม่เพียงพอ และความหุ่มของข้าพเจ้าก็อาจไร้ผล ข้าพเจ้ามีเหตุให้ต้องหวาดกลัว แผลของนางติดเชื้อ เด็กสาวมีไข้สูงเสียจนน่าเป็นห่วง อาการหลักที่บ่งชี้ถึงการอักเสบชนิดเฉียบพลันปรากฏออกมาสามในสี่ประการ ทั้งอาการ แดง ร้อน และ บวม ซึ่งยืนยันได้ง่ายดายจากการมองด้วยตาเปล่า และการสัมผัส เมื่อภาวะช็อกหลังการรักษาผ่านพ้นไป อาการที่สี่หรืออาการ บวม จะปรากฏออกมาเช่นกัน ข้าพเจ้าขอบันทึกไว้ว่าเป็นเวลาเกือบครึ่งศตวรรษแล้วที่ข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิบัติการทางการแพทย์ ข้าพเจ้ารู้สึกวาระเวลาที่นานขนาดนี้ทำให้ความทรงจำของข้าพเจ้าเลือนราง และความแม่นยำของนิ้วมือก็ลดลง ข้าพเจ้ามีทักษะด้านการปฏิบัติเพียงเล็กน้อย และสิ่งที่ข้าพเจ้าทำได้ก็มีไม่มาก อีกทั้งข้าพเจ้ายังมีทรัพยากรหรือเครื่องมือเพียงน้อยนิด ความหวังเดียวจึงฝากไว้ที่ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายอันเยาว์วัยนี้...”

“สิบสองชั่วโมงหลังการช่วยเหลือของข้าพเจ้า อาการติดเชื้อประการที่สี่ หรืออาการ ๖/๗ ได้ปรากฏขึ้นตามคาด ผู้ป่วยร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ไข้และอาการสั่นทวีความรุนแรงขึ้นเช่นกัน ข้าพเจ้าไม่มีโอสถแม่เพียงขนานเดียวจะมอบให้นาง ข้าพเจ้ามีเพียงโอสถที่แก้สารพัดโรคซึ่งทำจากกัญชา เหม็นอับจำนวนน้อยนิด ทว่าฤทธิ์ของมันรุนแรงเกินไปสำหรับร่างกาย อันอ่อนแอของเด็กสาว ข้าพเจ้ายังมีมั่งคั่งอยู่ ทว่ามันจะต้องทำให้นาง จบชีวิตลงอย่างแน่นอน”

“สิบห้าชั่วโมงหลังการช่วยเหลือของข้าพเจ้า ยามสายัณห์ ผู้ป่วยยังคง ไม่ได้สติ อาการไข้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว อาการสั่นรุนแรงขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น ยังเกิดการชักกระตุกของกล้ามเนื้อใบหน้าอย่างรุนแรงด้วย หากนี่คือ โรคบาดทะยัก เด็กสาวผู้นี้ไม่รอดแน่ หวังว่ามันจะเป็นเพียงอาการของ เส้นประสาทใบหน้า...หรือเส้นประสาทที่ทำหน้าที่ควบคุมใบหน้า หรือไม่ก็ ทั้งสองอย่าง...เด็กสาวอาจมีใบหน้าผิดรูปผิดร่าง...แต่นางจะมีชีวิตอยู่ต่อไป”

วิโชโกตาชำเลื่องมองแผ่นกระดาษหนึ่งที่ยังไม่มีคำใดบันทึกลงไป แม้แต่อักษรเดียว

“หากนางสามารถ” เขาเอ่ยด้วยความรู้สึกกว้างโหวง “รอดชีวิตจากการติดเชื้อมาได้”

“ยี่สิบชั่วโมงหลังการช่วยเหลือของข้าพเจ้า ไข้ขึ้นสูงยิ่งกว่าเดิม ข้าพเจ้า ขอเดิมพันว่าอาการ แดง ร้อน บวม และ ๖/๗ คงใกล้ถึงขีดสุดเต็มที่ แต่เด็กสาวคนนี้คงไม่มีชีวิตรอดจนถึงขั้นนั้นหรอก ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้า จึงบันทึกเอาไว้ว่า...ข้าพเจ้า วิโชโกตาแห่งคอร์โว ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของ หวยเทพ แต่หากพวกเขาบังเอิญมีตัวตนจริง ๆ ก็กรุณารับตัวเด็กคนนี้ ไปดูแลด้วยเถิด และขอพวกเขาโปรดภัยให้ข้าพเจ้าด้วย...หากสิ่งที่ข้าพเจ้า กระทำเกิดผิดพลาดไป”

วิโชโกตาวางปากกาขนนกลง ขยับเปลือกตาที่บวมเป่งและคันเคะเยอ ของตน แล้วกดกำปั้นแนบไว้บนขมับ

“ข้าพเจ้าได้นำกัญชาเหมีนอัปและมั่งคั่งสุดมาสมกันให้นางกินแล้ว”
เขากล่าวอย่างว่างโหวง “เราจะได้เห็นผลกันในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า”

เขาไม่ได้กำลังนอนหลับ เพียงจับไปเมื่อเสียงเคาะและเสียงทุบซึ่งดังคลอมา
กับเสียงครางปลุกเขาให้ตื่นขึ้นจากห้วงนิทรา เสียงโยยทวนนั้นค่อนข้างไปทาง
โมโหมากกว่าเจ็บปวด

ภายนอกนั้นเวลากำลังล่วงเข้าสู่ยามอรุณรุ่ง แสงสีจางส่องผ่าน
เข้ามาระหว่างซื้บานเกล็ด ทรายในนาฬิกาทรายไหลลงมาจากหมดนานแล้ว
เนื่องจากวิโชโกตาสีมจับมันพลิกกลับด้านอีกเช่นเคย ตะเกียงน้ำมันกะพริบ
วูบวาบ เช่นเดียวกับแสงเรืองรองสีทับทิมของพื้นเตาไฟที่ส่องรำไรอยู่
มุมห้อง ชายชราลุกขึ้นยืนก่อนจะพลิกผืนผ้าปูที่นอนซึ่งกั้นระหว่างที่นอนฟาง
และห้องส่วนที่เหลือเพื่อให้ผู้ป่วยได้พักผ่อนอย่างสงบเงียบออกไป

ผู้ป่วยได้ยืนตัวขึ้นจากพื้นซึ่งนางยังนอนอยู่เมื่อช่วงก่อนหน้าเรียบร้อย
แล้ว และนั่งคุกคู้อยู่บนขอบที่นอนฟาง พยายามเกาะไ้หน้าใต้ผ้าพันแผล
วิโชโกตากระแอมไอ

“ขออย่าเพิ่งลุก เจ้ายังอ่อนกำลังเกินไป หากอยากได้อะไรก็เรียกข้าได้
ข้าอยู่ใกล้ๆ เอง”

“แต่ข้าไม่อยากให้อยู่ใกล้ๆ นี่” นางเอ่ยเสียงแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน
แต่ก็ยังฟังกระจ่างชัด “ข้าปวดจี๋”

พอเขาหวนกลับมาเพื่อนำกระโถนออกไป เด็กสาวก็ขึ้นไปนอนหงาย
อยู่บนที่นอนฟางอีกครั้ง ใช้ปลายนิ้วเขียนเล่นอยู่บนผ้าปิดแผลที่แนบติดแถม
ซึ่งพันอยู่รอบหน้าผากและลำคอ เมื่อเขาก้าวเข้าไปหานางหลังจากเวลาผ่านไป
นางก็ยังนอนอยู่ในท่าเดิม

“สี่วันเลยหรือ” นางถามขณะจ้องมองเพดาน

“ห้าวันต่างหาก ตั้งแต่ที่เราพูดกันครั้งสุดท้ายนั้นก็ผ่านไปเกือบ
หนึ่งวันแล้ว เจ้ากลับไปทั้งวัน ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องดี เจ้าจำเป็นต้องนอน”

“ข้าดีขึ้นแล้ว”

“ดีใจที่ได้ยินแบบนั้นนะ จังมาถอดผ้าพันแผลกันเถอะ ข้าจะช่วย

จุดเจ้าขึ้นนั่งเอง จับมือข้าไว้”

บาดแผลของนางสมานเข้าหากันเป็นอย่างดีและสะอาดสะอ้าน ครั้งนี้การถอดผ้าพันแผลดำเนินไปอย่างราบรื่นโดยไร้ซึ่งความเจ็บปวด ยามเมื่อผืนผ้าถูกดึงออกจากสะเก็ดแผล เด็กสาวสัมผัสแก้มตนเองอย่าง ระมัดระวัง นางหน้าบึ้ง ทว่าวิโชโกตาารู้ดีว่าสีหน้าดังกล่าวไม่ได้มีสาเหตุ มาจากความเจ็บปวดเท่านั้น ทุกครั้งที่นางลองตรวจสอบดูว่าบาดแผลนั้น ทำให้นางเสียโฉมไปแค่ไหน นางก็จะคอยตรวจสอบความร้ายแรงของ บาดแผลไปด้วย นางจำเป็นต้องยืนยันให้แน่ใจ – แม้จะหวาดกลัวอยู่ – ว่าสิ่งที่นางสัมผัสได้ก่อนหน้านี้ไม่ใช่เป็นเพียงผื่นร้ายที่เกิดจากพิษไข้เท่านั้น

“มีกระຈกไหม”

“ไม่มี” เขาไปปด

นางจ้องมองเขาด้วยแววตาที่น่าจะแจ่มชัดเป็นครั้งแรก

“หมายความว่ามันแย่นขนาดนั้นเลยหรือ” นางถามขณะใช้นิ้วสัมผัส ไปตามฝีเย็บอย่างระมัดระวัง

“มันเป็นแผลที่ยาวมาก” เขาพิมพ์่า นึกโกรธตัวเองที่ต้องมานั่งหา ข้ออ้างและแก้ตัวให้เด็กสาวฟัง “หน้าของเจ้ายังบวมอยู่เลย อีกไม่กี่วัน ข้างหน้าข้าจะเอาไหม่ออกให้ แต่จนกว่าจะถึงตอนนั้น ข้าจะเอารูล์ฟสเบน และสารสกัดจากต้นหลิวมาทำให้เจ้า ข้าจะไม่พันผ้ารอบศีรษะเจ้าอีกต่อไป บาดแผลของเจ้าสมานตัวดีแล้ว ดีมากที่สุดทีเดียว”

นางไม่ตอบ เด็กสาวขยับปากและกราม ก่อนจะลองงูบใบหน้าและ ทำหน้าบิตเบี้ยวเพื่อทดสอบว่านางทำอะไรได้บ้างยามมีแผลอยู่เช่นนี้

“ข้าทำซูปพิราบมาให้ เจ้าจะกินสักหน่อยไหม”

“กิน แต่คราวนี้ข้าจะลองกินด้วยตัวเอง น่าอายแท้ๆ ที่ต้องให้คนอื่น ป้อนให้ทั้งที่ข้าไม่ได้เป็นอัมพาตเสียหน่อย”

การกินอาหารทำให้นางเสียเวลาไปมากโข เด็กสาวยกช้อนไม้ขึ้น จ่อปากอย่างระมัดระวังด้วยความพยายามยิ่งราวกับมันหนักสองปอนด์ ทว่านางก็ทำสำเร็จได้โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากวิโชโกตาผู้เฝ้า สังเกตนางอย่างสนใจ วิโชโกตาเป็นคนอยากรู้อยากเห็น ทั้งยัง

ซึ่งสงสัยไม่น้อย เขารู้ว่าการที่เด็กสาวกลับมามีสุขภาพดีขึ้นนี้ย่อมเปิดทางไปสู่วิเคราะห์ปัญหาทั้งหมดให้กระจ่างได้ ชายชาวรัสเซียเรื่องนี้ดีและแทบรอให้ถึงตอนนั้นไม่ไหว เขาอยู่อย่างโดดเดี่ยวในป่าดงพงไพรแห่งนี้มานานเกินไปแล้ว

นางกินอาหารจนเสร็จและหายหลังกลับไปนอนบนหมอน เด็กสาวจ้องมองเพดานด้วยสายตาแข็งขมอยู่ชั่วขณะแล้วหันศีรษะมา วิโซโกตาเพ่งตระหนักได้อีกครั้งว่านั่นตาสิมรกดขนาดใหญ่เป็นพิเศษซึ่งทำให้ใบหน้าของนางดูไร้เดียงสาตั่งเด็กน้อยนั้น บัดนี้ช่วงดูขัดกับช่วงแก้มบิตเบี้ยวผิดรูปผิดร่างเสียเหลือเกิน วิโซโกตารู้จักสีหน้าแบบนี้ดี ดวงตากลมโตและความอ่อนเยาว์ที่ยังยืນนี้ เป็นโฉมหน้าที่มักกระตุ้นให้เกิดความเห็นอกเห็นใจโดยสัญชาตญาณ ลักษณะของเด็กสาวที่คงอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าจะอายุยี่สิบปี สามสิบปี หรือผ่านช่วงอายุสี่สิบปีมานานแล้วก็ตามไปซะแล้ว วิโซโกตารู้จักท่าทีทำนองนี้ดี ภรรยาคนที่สองก็มีลักษณะแบบนี้ เช่นเดียวกับบุตรสาวของเขา

“ข้าต้องหนีไปจากที่นี่” เด็กสาวพูดขึ้นอย่างกะทันหัน “โดยด่วนที่สุด ข้ากำลังถูกตามล่า ท่านเองก็รู้ดีใช่ไหม”

“รู้สิ” เขาพยักหน้า “นั่นคือคำแรกที่เจ้าพูด ซึ่งแม่ดูขัดกับสภาพของเจ้า แต่ก็ดูเหมือนจะไม่ใช้คำพูดเลื่อนลอยไร้ความหมาย พูดให้ถูกก็คือนี่เป็นหนึ่งในคำพูดแรกๆ ของเจ้า เจ้าเริ่มถามถึงม้าและดาบตามลำดับจนเมื่อข้ารับรองว่าทั้งม้าและดาบของเจ้าได้รับการดูแลอย่างดี เจ้าถึงนึกสงสัยว่าข้าคือสหายสนิทของคนที่ชื่อบอนฮาร์ทหรือไม่ ทั้งยังสงสัยว่าข้าไม่ได้ช่วยรักษาเจ้า แต่กำลังทรมาณเจ้าด้วยการหยิบยื่นความหวังให้ต่างหาก กระทั่งเมื่อข้าแก้ความเข้าใจให้เจ้าได้อย่างไม่ยากเย็นแล้ว เจ้าจึงแนะนำตัวว่าเจ้าคือฟอลกา และขอบคุณข้าที่ช่วยชีวิตเจ้าไว้”

“ข้าดีใจ” นางหันหน้าหนีทั้งที่ยังอยู่บนหมอนราวต้องการหลีกเลี่ยงไม่สบตากับเขา “ข้าดีใจที่ข้าไม่ลืมขอบคุณท่าน ข้าจำเรื่องนั้นได้เลือนราง ข้าไม่รู้ว่าอะไรคือความจริงและความฝัน ข้าจึงนึกกลัวว่าข้าอาจยังไม่ได้ขอบคุณท่าน แล้วชื่อของข้าก็ไม่ใช่ฟอลกาด้วย”

“เรื่องนั้นข้าก็รู้แล้วเช่นกัน แม้จะโดยบังเอิญก็ตาม เจ้าละเมอตอนให้ขึ้น”

“ข้าเป็นผู้หลบหนี” นางกล่าวโดยไม่หันกลับมา “เป็นผู้ลี้ภัย การให้ที่พักแ่ข้าเป็นเรื่องอันตราย การได้รู้ชื่อที่แท้จริงของข้าก็เป็นเรื่องอันตราย ข้าต้องขึ้นม้าแล้วหนีไปก่อนที่จะพวกนั้นจะตามข้าทัน...”

“เมื่อสักครู่นี้” เขาเอ่ยอย่างอ่อนโยน “เจ้ายังนั่งบนกระโถนฉี่แบบไม่ไหว ข้ามองไม่ออกเลยว่าเจ้าจะขี่มาได้ยังไง แต่ข้ารับประกันได้ว่าเจ้าปลอดภัย ไม่มีใครตามเจ้ามาที่นี่หรอก”

“ข้าต้องถูกตามล่าอยู่แน่ๆ พวกนั้นตามรอยข้ามา กำลังลาดตระเวนไปทั่วทุกพื้นที่...”

“ใจเย็นนะ ฝนตกทุกวัน ไม่มีใครหาร่องรอยเจ้าพบหรอก เจ้าอยู่ในป่านะ ในอาศรม ในบ้านของนักพรตที่ตัดขาดตัวเองจากโลกภายนอก ถึงขนาดที่คนอื่นๆ หาตัวเขาพบได้ยาก แต่หากเจ้าต้องการ ข้าก็พอจะหาทางส่งข่าวให้ครอบครัวหรือสหายของเจ้าได้”

“ท่านไม่รู้ด้วยซ้ำว่าข้าเป็นใคร—”

“เจ้าเป็นเด็กสาวที่ได้รับบาดเจ็บ” เขาเอ่ยแทรก “ซึ่งหนีจากใครบางคนที่จะทำร้ายเด็กผู้หญิงอย่างไม่ลังเล อยากให้ข้าส่งข่าวออกไปไหม”

“ข้าไม่เหลือใครแล้ว” นางตอบหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง และหูของวิโชโกตาที่พอจะจับความเปลี่ยนแปลงในน้ำเสียงของนางได้ “สหายของข้าตายหมดแล้ว พวกเขาถูกสังหารหมู่”

เขาไม่ออกความเห็นใด

“ข้าคือความตาย” นางเริ่มพูดอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูแปลกประหลาดยิ่ง “ทุกคนที่พบข้าต้องตาย”

“ไม่ใช่ทุกคนเสียหน่อย” เขาแย้งขณะพินิจพิเคราะห์นาง “ไม่ใช่บอนฮาร์ท หรือคนที่เจ้าตะโกนชื่อออกมาตอนใช้ขึ้นสูง คนที่เจ้ากำลังพยายามหนี ฝ่ายที่ถูกทำร้ายจากการเผชิญหน้าดูจะเป็นเจ้ามากกว่าเขานะ เขาคือผู้ที่...ฟันไบหน้าของเจ้ารี”

“เปล่า” เด็กสาวเฝ้าริมฝีปาก หมายถึงจะกลั่นอะไรบางอย่างที่น่าจะเป็น

เสียงครวญครางหรือไม่ก็คำสาปแช่ง “คนที่ฟันหน้าข้าคือนกฮูกน้ำตาล สเตฟาน สเกลเลน แต่บอนฮาร์ท...บอนฮาร์ททำให้ข้าเจ็บปวดรุนแรงกว่านั้นมาก มากเหลือเกิน ข้าละเมอเรื่องนี้ออกมาตอนไข้ขึ้นด้วยหรือเปล่า”

“ใจเย็นก่อน เจ้ายังอ่อนแรงอยู่ พยายามเลี่ยงอารมณ์อันรุนแรงไว้ดีกว่า”

“ชื่อของข้าคือสิริ”

“ข้าจะทำวุล์ฟสเบนอัดเม็ดให้เจ้าแล้วกัน สิริ”

“เดี๋ยวก่อน...สักครู่ ขอกระจกให้ข้าหน่อย”

“ข้าบอกแล้วไง--”

“ขออ้อละ!”

เมื่อเห็นว่าจำเป็น เมื่อเห็นว่าตนคงไม่อาจประวิงเวลาได้อีกต่อไป ชายชราจึงทำตามที่นางขอ เขาถึงกับนำตะเกียงน้ำมันมาด้วย เพื่อให้นางเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนหน้าของตนได้ชัดขึ้น

“นั่นสิ” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นไหวและผิดแผกจากเดิม “นั่นสินะ เป็นแบบที่ข้าคิดไว้ เกือบจะเป็นแบบที่ข้าคิดไว้เลย”

เขาปลีกตัวจากไปพร้อมดึงผ้าม่านส่ากรองปิดตามหลัง

นางพยายามอย่างยิ่งที่จะสะอื้นเบาๆ เพื่อไม่ให้เขาได้ยิน

ในวันถัดมา วิโซโกตาตัดไหมเย็บออกให้ครึ่งหนึ่ง สิริสัมผัสส้อมของตนก่อนจะทำเสียงไม่พอใจราวกับงู และบนถึงอาการเจ็บปวดอย่างรุนแรงในหูรวมไปถึงลำคอบริเวณใกล้สันกระดูกที่ไวต่อความรู้สึกขึ้นมาก กระนั้นนางก็ยังลุกขึ้นแต่งตัวแล้วออกมาข้างนอก วิโซโกตาไม่ได้แย่งอะไร ชายชราออกมากับนางด้วย เขาไม่ต้องให้ความช่วยเหลือหรือช่วยพยุงนางเอาไว้อย่างเด็กสาวมีสุขภาพแข็งแรงดี และยังแข็งแกร่งกว่าที่เขาเคยคาดไว้หนัก

เด็กสาวเซยามที่อยู่ข้างนอกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และจับกรอบประตูไว้เพื่อพยุงร่างตนเอง

“ทำไม...” นางกล่าวขณะสูดอากาศเข้าไปเต็มปอด “ทำไมหนาวอย่างนี้! นี่คือน้ำค้างแข็งหรืออย่างไร ฤดูหนาวมาถึงแล้วหรือ ข้านอนอยู่ที่นี้

มานานแค่ไหนแล้วเนี่ย หลายสัปดาห์แล้วรี”

“หกวันพอดิบพอดี วันนี้คือวันที่ห้าของเดือนตุลาคม แต่ดูเหมือนเดือนตุลาปีนี้จะหนาวเป็นพิเศษนะ”

“ห้าตุลาคมรี” นางขมวดคิ้วและเปล่งเสียงด้วยความเจ็บ “เป็นไปได้ยังไง สองอาทิตย์...”

“อะไรนะ สองอาทิตย์อะไร”

“ช่างมันเถอะ” นางยกไหล่ “บางทีข้าอาจจำผิด...หรืออาจไม่ผิดก็ได้ ช่วยบอกข้าทีสิว่ากลิ่นฉุนๆ แฉนี้คือกลิ่นอะไร”

“หนึ่งสัปดาห์นะ ข้ามักล่าหนูมัสค์เร็ต บีเวอร์ นาก และหนูน้ำเพื่อเอามาถลกหนัง นักพรตก็ต้องทำมาหากินเหมือนกันนะ”

“แล้วม้าของข้าอยู่ที่ไหน”

“ในยุ้งฉาง”

เจ้าม้าตัวเมียสีดำทักทายพวกเขาด้วยการร้องอืดงั้น ตามมาด้วยเสียงร้องเบะๆ จากแพะของวิโซโกตาที่ดูขี้ใจไม่ใช่น้อยที่ต้องแบ่งที่พักให้ผู้ร่วมอาศัยอีกตัว ชิริกอดคอม้าไว้ก่อนจะตบมันเบาๆ และลูบแพะของมัน เจ้าม้าตัวเมียพนมทวยใจพริตแล้วยกกีบเท้าขึ้นตะกุยฟาง

“อานม้าของข้าเล่า ผัวรองอานกับบังเหียนด้วย”

“อยู่ที่นี่”

เขาไม่ขัด ไม่วิจารณ์ และไม่ออกความเห็นใด เพียงเอนกายลงค้ำไม้เท้าและไม่พูดอะไรออกมา เขาไม่ขยับกายยามที่เด็กสาวคำรามขนะพยายามยกอานม้าขึ้น เขาไม่เคลื่อนไหวใดๆ ตอนที่นางโซเซไปมาตามน้ำหนักของมัน แล้วล้มโครมลงฟาดพื้นปูฟางพร้อมเสียงโอดครวญลั่น เขาไม่ก้าวเข้ามาหาหรือไม่ช่วยจุดนางขึ้น เพียงจับจ้องนางอย่างตั้งใจ

“ก็ได้อ” นางเค้นเสียงลอดไรฟันขณะผลึกม้าดูใจที่พยายามดันจุมูกมาที่คอเสื้อของนางออก “ข้าเข้าใจแล้ว แต่ข้าต้องไปจากที่นี่ ให้ตายสิ! ข้าต้องไปแล้วจริงๆ!”

“เจ้าคิดจะไปที่ไหน” เขาเอ่ยถามเสียงเย็น

เด็กสาวสัมผัสใบหน้าของตนทั้งยังนั่งอยู่บนกองฟาง ข้างอานม้า

ที่หล่นลงมากองอยู่กับพื้น

“ไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้”

เขาพยักหน้า รวากับพอใจในคำตอบของนาง รวากับคำตอบของนาง ทำให้ทุกอย่างกระจ่างชัดขึ้น ไม่เหลือข้อสงสัยใดๆอีก ซิริยันตัวขึ้นอย่าง ยากลำบาก นางไม่แม้แต่จะพยายามก้มลงไปยกอานม้าหรือบังเหียนขึ้นมา นางเพียงตรวจสอบว่าในรางหญ้ามีหญ้าแห้งและข้าวโอ๊ตอยู่พร้อมแล้ว จากนั้นจึงเริ่มใช้ฟางเส้นหนึ่งผูกไปตามหลังและสี่ข้างม้า วิโซโกตายืนนิ่ง เขาไม่จำเป็นต้องรอนาน ร่างของเด็กสาวก็ชวนเซไปพึ่งเสาค้ำเพดาน ใบหน้า ซิดขาราวกระดาศ เขาจึงส่งไม้เท้าให้นางโดยไม่พูดอะไร

“ข้าไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น ก็แค่—”

“เจ้าแค่รู้สึกหน้ามืดเท่านั้น เพราะเจ้ายังป่วยและอ่อนแอเหมือน ลูกแมว กลับกันเถอะ เจ้าต้องนอนพักเสียหน่อย”

ซิริยออกมาข้างนอกอีกครั้งในยามสายัณห์หลังจากได้พักผ่อนเต็มอิ่มไป สองสามชั่วโมง วิโซโกตาทิ้งกลับจากแม่น้ำบังเอิญพบนางที่แนวรั้วพุ่ม แบรมเบิลพอดี

“อย่าไปไกลจากกระท่อมนักสิ” เขาเอ่ยเสียงห้วน “ประการแรก เจ้ายังอ่อนแอเกินไป—”

“ข้ารู้สึกดีขึ้นแล้ว”

“ประการที่สอง มันอันตรายยิ่ง รอบๆเรามีแต่บึงน้ำขนาดใหญ่ กับแนวต้นไม้ไม่รู้จบ เจ้าไม่รู้ทาง ฉะนั้นจึงอาจหลงทางหรือจมน้ำตาย ในบึงได้”

“แต่เจ้า” นางกล่าวขณะชี้นิ้วไปยังกระสอบที่เขาลากมาด้วย “รู้เส้นทางดี แล้วเจ้าก็ไม่ได้เดินไปไกลขนาดนั้นด้วย หมายความว่า บึงน้ำนี้ไม่ได้ใหญ่โตนักหรอก เจ้าถลกหนังสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพ เรื่องนั้น ข้าเข้าใจดี และเจ้าเคลปี ม้าของข้าก็มีข้าวโอ๊ตกิน แต่ข้ากลับไม่เห็น หุ่นหญ้าใดในบริเวณนี้เลย พวกเราได้กินไก่กับธัญพืช แล้วยังมีขนมปังอีก ขนมปังจริง ๆ ที่ไม่ใช่แค่ขนมปังแบนๆทั่วไป เจ้าไม่มีทางหาขนมปังแบบนั้น

ได้จากการเป็นคนดักสัตว์แน่ นั่นแสดงว่าแถวนี้ต้องมีหมู่บ้าน”

“เป็นการรอนุมนานที่แม่นยำดีทีเดียว” เขายอมรับอย่างใจเย็น “ถูกของเจ้า ข้าได้เสียบิงพวกนี้จากหมู่บ้านที่ไกลที่สุด แต่ไกลที่สุดก็ไม่ได้หมายความว่ามันอยู่ใกล้ หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่ที่ขอบหนองน้ำ และหนองน้ำก็อยู่ติดติดกับแม่น้ำพอดิ ข้าเอาหนึ่งสัตว์ไปแลกอาหารที่พวกเขาขายเรือมาส่งให้ข้า ขนมปัง ข้าวโอ๊ตต้ม แป้ง เกลือ เนยแข็ง บางทีก็มีกระต่าย หรือไก่ด้วย บางครั้งเป็นข้าวสาร”

ไม่มีคำถามใดกลับมา เขากำลังพูดต่อ

“เคยมีกลุ่มทหารม้าที่ตามล่าคนอยู่มาเยือนหมู่บ้านสองครั้ง ครั้งแรกพวกเขาเตือนว่าไม่ให้ซ่อนตัวเจ้าไว้ พวกนั้นรู้ว่าหากจับตัวเจ้าได้ในเขตหมู่บ้าน จะใช้ไฟและดาบสังหารชาวบ้านเสีย ส่วนครั้งที่สองพวกเขาสัญญาจะให้รางวัลหากมีใครหาศพเจ้าพบ นั่นแสดงว่าฝ่ายที่ตามล่าเจ้าเชื่อว่าเจ้ากลายเป็นศพอยู่ในป่า ในช่องเขา หรือในลำห้วยไปแล้ว”

“พวกมันไม่ยอมหยุด” นางพิมพา “จนกว่าจะหาศพพบ มันต้องการหลักฐานว่าข้าตายแล้วจริง ๆ พวกมันไม่ยอมแพ้จนกว่าจะหาข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน มันเที่ยวขุดรากถอนโคนไปทุกแห่งหน จนมาถึงที่นั่นที่สุด...”

“เรื่องนี้สำคัญกับคนพวกนั้นมากสินะ” เขาออกความเห็น “ข้าว่าออกจะมีความสำคัญผิดหูผิดตาไปหน่อยด้วยซ้ำ...”

เด็กสาวแม่ริมฝีปากเข้าหากัน

“อย่ากลัวไปเลย ข้าจะไปจากที่นี่ก่อนพวกมันจะหาข้าเจอ ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องเสี่ยงอันตราย...เพราะงั้นก็อย่ากลัวไปเลย”

“ทำไมเจ้าถึงคิดว่าข้ากลัวเล่า” เขายกไหล่ “มีเหตุผลให้ข้าต้องกลัวด้วยหรือ ไม่มีใครหาสถานที่แห่งนี้พบหรอก จะไม่มีใครสะกดรอยตามเจ้ามาที่นี่ได้ทั้งนั้น แต่หากเจ้ายื่นจมูกออกไปนอกแนวต้นอ้อเมื่อไหร่ เจ้าจะอยู่ในเงื้อมมือของผู้ที่ตามล่าเจ้าทันที”

“พูดอีกอย่างก็คือ” นางสะบัดศีรษะอย่างทะนง “ข้าต้องอยู่ที่นั่นนะ ท่านหมายความว่าอย่างนี้ใช่ไหม”

“เจ้าไม่ใช่นักโทษ เจ้าจะจากไปเมื่อไหร่ก็ได้ที่ต้องการ พูดให้ถูกต้อง

เมื่อไหร่ก็ได้ที่เข้าไปไหว แต่เจ้าจะรออยู่กับข้าที่นี่ก็ได้ สุดท้ายแล้ว พวกที่ตามล่าเจ้าก็จะถอดใจไปเอง พวกนั้นมักถอดใจตลอดไม่ช้าก็เร็ว เป็นแบบนั้นเสมอ เชื่อข้าเถอะ ข้ารู้ว่าพูดอะไรอยู่”

นัยน์ตาสีเขียวของนางเปล่งประกายยามจ้องมองเขา

“แต่เอาเถอะ” เขาพูดเร็วเร็วขณะยกไหล่และหลบสายตา นาง “จะทำอะไรก็ตามใจเถิด ข้าบอกแล้วไงว่าข้าไม่ได้คุมตัวเจ้าไว้ในฐานะนักโทษ”

“ข้ายังไม่จากไปวันนี้หรอก” นางกล่าว “ข้าอ่อนแอเกินไป...ดวงตะวันจะลับขอบฟ้าในอีกไม่นาน...แล้วข้าก็ไมรู้ทางด้วย เพราะฉันกลับไปที่กระท่อมกันเถอะ ข้าหนาวจนจะแข็งอยู่แล้ว”

“ท่านบอกว่าฉันนอนอยู่ที่นี่มาหกวันแล้ว นั่นเป็นเรื่องจริงใช่ไหม”

“ข้าจะโกหกเจ้าไปเพื่ออะไร”

“อย่าเพิ่งฉุนชิว ข้าแค่พยายามนับวันอยู่...ข้าเผ่นหนีมา...และได้รับบาดเจ็บ...ในวันวิษุวัต วันที่ยี่สิบสามของเดือนกันยายน หากนับตามแบบของพวกเอลฟ์ก็คือวันสุดท้ายของเทศกาลลูก้านาซาด์พอดิ”

“เป็นไปได้”

“แล้วข้าจะโกหกท่านไปเพื่ออะไรกัน” นางตะโกน แล้วโอดครวญออกมาขณะกุมใบหน้าเอาไว้ วิโซโกตามองนางอย่างใจเย็น

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม” เขาเอ่ยเสียงเย็น “แต่ข้าเคยเป็นหมอชิริ ถึงจะนานมาแล้ว แต่ข้าก็ยังสามารถจำแนกบาดแผลที่เกิดขึ้นเมื่อสิบชั่วโมงที่แล้วกับบาดแผลจากสัปดาห์ก่อนได้ ข้าพบตัวเจ้าวันที่ยี่สิบเจ็ดกันยายน เท่ากับว่าเจ้าได้รับบาดเจ็บวันที่ยี่สิบหก หรือก็คือช่วงเวเลินวันที่สามหากนับตามปฏิทินพวกเอลฟ์ สามวันหลังจากวิษุวัตพอดิ”

“แต่ข้าได้รับบาดเจ็บในวันวิษุวัตนะ”

“เป็นไปได้หรือ ชิริ เจ้าจำวันที่ผิดแล้ว”

“ข้าไม่มีทางจำผิดแน่นอน ปฏิทินนักพรตของท่านต่างหากที่โบราณเกินไป”

“ก็แล้วแต่เจ้า ว่าแต่วันที่ว่ามีความสำคัญอะไรด้วยหรือ”

“เปล่า ไม่มีหรอก”

วิโชโกตาตัดไหมเส้นสุดท้ายให้ในอีกสามวันต่อมา เขามีเหตุผลเพียงพอให้พอใจและภูมิใจในผลงานของตัวเอง เพราะแผลเย็บนั้นเรียบเสมอกัน และสะอาดสะอ้านดี ทั้งยังไม่จำเป็นต้องนึกกลัวว่าจะมีฝุ่นผงใดหลุดเข้าไปในแผลด้วย อย่างไรก็ตามความพอใจของศัลยแพทย์เช่นเขากลับถูกทำลายด้วยภาพของศิริที่ใช้กระจกเงาพิจารณารอยแผลเป็นจากมุมต่างๆ ด้วยความเงิบงันโศกเศร้า ทั้งยังพยายามดึงผมมาปิดแก้้ม หมายถึงบังรอยแผลนั้นไว้อย่างไรผล แผลเป็นนั้นทำให้างเสียโฉม ความจริงมีเพียงเท่านี้ทำอะไรไม่ได้ การแสวงมองข้ามมันไปก็ไม่ช่วยอะไรเช่นกัน เนื่องจากมันยังมีสีแดงสด บวมเป่งเหมือนเส้นเชือก ซ้ำยังร่ายล้อมด้วยฝีเข็มและรอยแผลเย็บเป็นตำหนิกมาย แผลเป็นนี้จึงดูน่ากลัวยิ่งนัก แม้จะเป็นไปได้ว่าอาการของมันอาจค่อยๆ ดีขึ้นช้าๆ หรือกระทั่งดีขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่วิโชโกตาที่รู้ว่าแผลเป็นอันบิดเบี้ยวไม่มีทางจางหายไปจนหมดเป็นอันขาด

ศิริรู้สึกดีขึ้นมาก แต่ก็ไม่เอ่ยปากถึงเรื่องการจากไปแม้แต่หน่อย ซึ่งทำให้วิโชโกตาทั้งประหลาดใจและปลื้มปิติ นางพาเคลปีหรือเจ้าม้าตัวเมียสีดำของนางออกมาจากยุ้งฉาง วิโชโกตาเห็นว่าในแดนเหนือนั้นชื่อเคลปีมีที่มาจากภูตน้ำหรือสุรทะเลแสนอันตราย หากอ้างอิงตามคำบอกเล่าของคนที่เชื่อโชคลาง อสุรชนิดนี้แปลงกายเป็นม้าพันธุ์ดี โลมา หรือกระทั่งหญิงสาวแสนสวยได้ แม้ในความเป็นจริงแล้วมันมีรูปร่างเหมือนกอสหายทะเลอยู่ตลอดเวลาก็ตาม ศิริใส่ยานให้นางม้า แล้วพามันวิ่งเหยาะๆ ไปรอบลานบ้านและกระท่อม กระทั่งเมื่อเคลปีกลับไปอยู่เป็นเพื่อนเจ้าพะเนในยุ้งฉางแล้ว ศิริจึงกลับไปอยู่เป็นเพื่อนวิโชโกตาที่กระท่อมข้าง นางยังช่วยเขาจัดการกับหนังสือด้วย อาจเพราะนางนึกเบื่อ และระหว่างที่ชายชราคัดแยกหน้้าออกจากกันตามขนาดและสีของมัน นางก็ช่วยแบ่งหมู่มัสค์แร็ดออกเป็นส่วนๆ สำหรับอาหารและเครื่องนุ่งห่ม ทั้งยังช่วยผ่าหนังของมันตามแนวไม้ระแนงที่เสียบอยู่ในตัวมันด้วย นิ้วมือของนางช่างเคลื่อนไหว

ได้วิ่งไกวพาดเปรี้ยวเหลือเกิน

ระหว่างที่ทำงาน ทั้งสองก็พูดคุยกันถึงเรื่องที่ค่อนข้างประหลาด
ทีเดียว

“ท่านไม่รู้ว้าข้าเป็นใคร ท่านคงจินตนาการไม่ถึงด้วยซ้ำ”

เด็กสาวทวนคำกล่าวคำเดิมนั้นมาสองสามรอบแล้ว และมันก็ชักจะ
เริ่มทำให้เขารำคาญ แน่หนอนว่านักพรตชราไม่ได้เผยความรู้สึคนั้นออกไป -
เขาไม่มีทางเผยความรู้สึกตัวเองออกมาต่อหน้าเด็กสาวเช่นนี้เป็นอันขาด
ไม่ เขาจะไม่ทำแบบนั้น รวมทั้งไม่เปิดเผยความสงสัยที่กำลังกลืนกินร่าง
ของเขาด้วย

อันที่จริงแล้วมันเป็นเพียงความสงสัยที่ไร้มูลเหตุ เพราะเขาเดา
ตัวตนของนางออกได้ไม่ยากเย็น สมัยวิโชโกตายังเยาว์วัย การรวมกลุ่มของ
คนอายุน้อยนั้นไม่ใช่เรื่องยาก อีกทั้งระยะเวลาที่ผ่านไปก็ไม่อาจกำจัด
แรงดึงดูดซึ่งวัยรุ่นพวกนี้ใช้ล่อลวงเด็กน้อยผู้กระหายการผจญภัยและ
ประสบการณ์ไร้ใจ ซึ่งบ่อยครั้งจบลงด้วยความตาย เด็กที่รอดมาได้พร้อม
แผลเป็นบนใบหน้านั้นก็นับว่าโชคดีไม่น้อย เพราะสำหรับผู้โชคดีน้อยกว่า
ย่อมต้องพบความทรมาน บ่วงบาป ตะขอแขวน หรือเสาสำหรับ
ประหารชีวิต

ตั้งแต่วิโชโกตายังเยาว์วัย มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงไป
นั่นคือมีการให้อิสราภาพเพิ่มขึ้น ไม่เพียงแต่วัยรุ่นหนุ่มเท่านั้น กระทั่ง
เด็กสาววัยคะนองก็อยากได้ม้าสักตัว ดาบสักเล่ม รวมถึงการผจญภัย
มากกว่าการถูกลูกไม้ การปั่นด้าย และการแกรวรอแม่สื่อ

วิโชโกตาไม่ได้พูดเรื่องทั้งหมดนี้ออกมาอย่างตรงไปตรงมา แต่พูด
อย่างอ้อมค้อมแทน เพื่อให้นางรู้ว่าเขาเองก็รู้ดี และเพื่อให้นางตระหนักว่า
หากมีใครสักคนในกระท่อมที่เป็นคนลึกลับ คนผู้นั้นย่อมไม่ใช่นางผู้เป็น
อันธพาลวัยเยาว์จากกลุ่มวายร้ายอายุต่ำกว่ากำหนดที่เพิ่งหนีรอดการตามล่า
มาได้ราวปาฏิหาริย์ เด็กหนุ่มสาวหน้าตาบิตเบี้ยวซึ่งพยายามเร้นกายท่ามกลาง
กลิ่นอายแห่งความลึกลับ...

“ท่านไม่รู้ข้าเป็นใคร แต่อย่าห่วงไปเลย เพราะข้าจะจากไปในอีกไม่ช้า ข้าจะไม่ทำให้ท่านต้องเสีย”

วิโชโกตาหนไม่ไหวอีกต่อไป

“ข้าไม่ได้เสียสักหน่อย” เขาเอ่ยเสียงแห้ง “มีเหตุอันใดให้ต้องเสียหรือ ต่อให้มีคณะสำรวจโผล่หน้ามาที่นี่ ซึ่งข้าคิดว่าไม่น่าเป็นไปได้ ข้าจะต้องเผชิญภัยแบบใดก็ได้ การให้ความช่วยเหลืออาชญากรที่อยู่ระหว่างหลบหนีถือเป็นความผิดก็จริง แต่ไม่ใช่สำหรับนักพรต เพราะผู้เป็นนักพรตย่อมไม่รู้เรื่องราวของโลกภายนอก ข้าจึงมีสิทธิ์จะให้ที่หลบภัยแก่ใครก็ได้ที่มาเยือนที่พักอันสันโดษของข้า เจ้าพูดถูกแล้ว ข้าไม่รู้ว่าเป็นใคร นักพรตเช่นข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าเป็นใคร เคยก่อเรื่องอะไรมาบ้าง และทำไมเจ้าถูกกฎหมายตามล่า แล้วกฎหมายที่ว่าคือฉบับใด ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดินแดนแห่งนี้ใช้กฎหมายแบบใด หรือข้าใช้ชีวิตอยู่ในอำนาจศาลแบบไหนหรือของผู้ใด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ข้าต้องใส่ใจ เพราะข้าคือนักพรต”

เขารู้ตัวตนเองเอ๋ยถึงชีวิตนักพรตหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่ยอมหยุดนิยน์ตาสีเขียวขุ่นเคืองของนางที่มั่งคั่งเข้ามาในตัวเขาราวกับเดือยรองเท้า

“ข้าเป็นเพียงโยคีผู้ลี้ล้นเนื้อประดาตัว ตัดขาดจากโลกภายนอกและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง ข้าเป็นแค่ชายธรรมดาไร้การศึกษาผู้ไม่ตระหนักรู้ปัญหาของโลกภายนอก...”

นั่นเป็นการกล่าวเกินจริง

“จะเป็นไปได้ยังไง!” นางตะโกนพลางเหวี่ยงหนังสือและมิดลงบนพื้น “คิดว่าข้าเป็นคนโง่หรือ จงจำไว้ว่าข้าไม่ใช่คนโง่ นักพรตตรี โยคีผู้ลี้ล้นเนื้อประดาตัววิ ข้าเคยลองออกไปสำรวจรอบ ๆ ตอนท่านไม่อยู่ ข้าเคยมองลอดเข้าไปตรงมุมห้อง หลังม่านโลโครกนั้น ช่วยบอกข้ามาทีสิว่าทำไมหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยความรู้พวกนั้นถึงขึ้นไปอยู่บนชั้นหนังสือได้ หา? ชายธรรมดาไร้การศึกษาของข้า”

วิโชโกตาโยนหนังสือน้ำหนักลงไปในกองหนังสือ

“พนักงานเก็บอาหารคนหนึ่งเคยอาศัยอยู่ที่นี่” ชายชรากล่าวด้วยน้ำเสียงเบกบาน “หนังสือพวกนั้นคือทะเบียนที่ดินกับสมุดบัญชีแยกประเภท”

“โกหก” ชิริหน้าบึ้งพลางนวดบนแผลเป็นของตน “ท่านกำลังโกหก อยู่ชัด ๆ!”

เขาไม่ตอบ แสร้งทำเป็นว่ากำลังประเมินเจดสีของหนังสืออีกผืน

“ท่านคงจะคิดสินะว่า” นางเริ่มเอ่ยอีกครั้ง “แค่เพราะท่านมีนวนิยาย มีรอยย่น และอยู่มานานกว่าหนึ่งร้อยปี ท่านก็เลยจะหลอกสาวน้อย ไร้เดียงสาได้ง่าย ฉันน่าจะบอกให้รู้เองว่าบางทีท่านอาจหลอกเด็กสาวคนอื่นได้ แต่ข้าไม่ได้เป็นเพียงเด็กสาวธรรมดา”

เขาเลิกคิ้วขึ้นโดยไม่พูดอะไร แต่ถือเป็นคำถามพอจะยั่วยุฝายตรงข้ามได้ และเขาก็ไม่จำเป็นต้องรอนานเลย

“ท่านนักพรตที่รัก ข้าเคยเล่าเรียนในสถานที่ที่มีหนังสืออยู่มากมาย รวมถึงเล่มที่มีชื่อแบบเดียวกันกับหนังสือบนชั้นของท่านด้วย ข้ารู้จักหลายเล่มทีเดียว”

วิโซโกตาเลิกคิ้วสูงขึ้นไปอีก เด็กสาวจ้องสบตากับเขาตรง ๆ

“คงคิดสินะว่าเจ้าเด็กสะเพร่าโสโครก เจ้าเด็กกำพร้าแสนสกปรก คนนี้” นางลากเสียงเนิบ “พูดจาแปลก นางเป็นแค่อันธพาลหรือหัวขโมยหน้าปากที่เจอตัวในพุ่มไม้ แต่รู้ไว้หน่อยก็ดีนะ นักพรตเอ๋ย ว่าข้าเคยอ่านหนังสือ ประวัติของโรเดอริก เดอ โนแวนเบร มาแล้ว ข้าเคยอ่านเรื่อง มาเทเรียเมดิกาผ่านตามาหลายครั้ง และข้าก็รู้จักหนังสือ เฮอบาเรียส ที่ท่านมีอยู่บนชั้นนั้นด้วย ข้ายังรู้ด้วยว่าตรากากบาทขาวบนพื้นแดงที่ประทับอยู่บนสันหนังสือพวกนี้มีความหมายว่าอย่างไร มันหมายความว่าหนังสือเล่มนั้นตีพิมพ์โดยมหาวิทยาลัยออกซ์เชนเฟิร์ต”

นางหยุดพูดขณะยังเฝ้าสังเกตเขาอย่างตั้งใจ วิโซโกตาได้แต่นิ่งเงียบ พยายามไม่ให้สีหน้าเผยอารมณ์ใดออกมา

“ด้วยเหตุนี้เอง ข้าจึงคิดว่า” นางกล่าวพร้อมสะบัดศีรษะรุนแรงและทะนงตนตามนิสัย “ท่านต้องไม่ใช่นักพรตธรรมดาแน่ ท่านไม่ได้ถูกตัดขาดจากโลก แต่หนีจากมันต่างหาก แล้วก็มาหดหัวอยู่ที่นี่ ในป่าดงพงไพรแห่งนี้ อำพรางตัวด้วยรูปร่างและกอดันอ้ออันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต”

“หากเป็นเช่นนั้นจริง” วิโซโกตายิ้ม “ฉันโชคชะตาของเราทั้งสอง

ก็เกี่ยวพันเข้าหากันอย่างประหลาดเสียแล้วละ ท่านหญิงน้อยนักอ่านใจของข้า ชะตากรรมชักนำให้เราพบกันอย่างแปลกประหลาดยิ่ง เพราะอย่างไรเสียเจ้าก็กำลังหลบซ่อนตัวเหมือนกัน ชิรีเอ๋ย เจ้าเองก็น่าผัดคুমแห่งการหลอกลวงมาพันรอบตัวเองด้วยความชำนาญอยู่เช่นกัน แต่เพราะข้าเป็นชายชราผู้เต็มไปด้วยความสงสัยและความเคลือบแคลงใจชวนชมขึ้น...”

“เคลือบแคลงในตัวข้ารี”

“เคลือบแคลงในโลกต่างหาก ชิรี โลกที่ผู้คนสวมหน้ากากแห่งความจริงเข้าหากันเพื่อปิดบังรูปลักษณะจอมปลอมไว้ หมายถึงตบตาความจริงอีกข้อหนึ่งซึ่งก็บังเอิญเป็นเรื่องหลอกลวงเช่นเดียวกัน โลกที่มีตราสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยออกซ์เซนเฟิร์ตทาทัไว้บนประตูช่องนางโลม โลกที่ว้ายร้ายผู้บาดเจ็บอ้างว่าตนคือผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ และอาจเป็นสตรีสูงศักดิ์ เป็นปัญญาชน เป็นผู้รอบรู้ที่เคยอ่านหนังสือของโรเดอริก เดอ โนแวนเบรมาก่อน ทั้งยังคุ้นกับตราสัญลักษณ์ของสถาบันดีแม้จะขัดกับรูปลักษณะภายนอก ขัดกับความจริงที่ว่ามีตำหนิอื่นอยู่บนตัว รอยสักเยี่ยงอันธพาล รอยสักรูปกุหลาบแดงบนต้นขา”

“ใช่แล้ว ท่านพุดตุ๊ก” นางขบริมฝีปาก หน้าพลันแดงเข้มขึ้นจนรอยแผลเป็นเส้นยาวแทบจะกลายเป็นสีดำ “ท่าน เป็นชายแก่ที่ทุกชั่วระทมจริง ๆ แถมยังเป็นหมาแก่ ๆ ชอบสอดรู้สอดเห็นด้วย”

“บนชั้นหนังสือหลังม่านนั้น—” เขาพยักพยเปิดไปทางนั้น “—มีสำเนาหนังสือ แอน น็อก มาบ เทดท์ มอร์ก (บทฝึกซ้อมของกวีวัยเยาว์) อยู่ เป็นชุดรวมเทพนิยายและนิทานสุภาพศีลลึงจองของพวกเอลฟ์ มีนิทานอยู่เรื่องหนึ่งที่กล่าวถึงนกกาเผ่าผู้ยิ่งใหญ่และนางแอ่นน้อยตัวหนึ่ง ซึ่งช่างเข้ากับสถานการณ์และบทสนทนาในปัจจุบันของเราเสียเหลือเกิน และเพราะข้าเป็นผู้รอบรู้เช่นเดียวกันกับเจ้า ชิรี ข้าจึงขอยกข้อความที่เหมาะสมมาสักช่วง เจ้าคงจะจำได้ว่านกกาตัวนั้นกล่าวโทษนกนางแอ่นว่าเป็นพวกใจง่ายและเหลวไหลอย่างไม่ถูกไม่ควร

“เฮน เคอร์บิน ดิกซ์ แอน นีอก ซีเรล
อาร์ค อาร์ค คาล์ม พอยล์ เต เวโล เอลส์
ซีเรล-”

เขาเงยไป ทำศอกลงกับโต๊ะ แล้วจึงวางคางลงบนนิ้วมือนี่ประสาน
เข้าด้วยกัน ชิริสะบัดตีระชะ ยึดตัวขึ้นตรง จ้องมองเขาอย่างท้าทาย และ
ต่อโคลงที่ว่าจนจบ

“...ซีเรล เวโล เกสส์ แอน เอนซาน อิร์ช
มาบ อ็อก เฮน เคอร์บิน แวน นิ เควีร์ก เควีร์ก!”

“ชายชราผู้เคลือบเคลงและขมขื่น” หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง วิโซโกตา
จึงเอ่ยขึ้นโดยไม่เปลี่ยนท่วง “ขอกล่าวคำขอโทษต่อผู้รอบรู้ตัวน้อย
เช่นเดียวกับนกกาเผ่าผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งสัมผัสสกลลงและอุบายได้จากทั่ว
ทุกหนแห่ง ได้ขอให้เจ้านางแอ่นซึ่งมีความผิดเพียงความเยาว์วัย
มีชีวิตชีวา แลลงดงมยึ่งนักยกโทษให้”

“ที่นี่ท่านพูดจาเหลวไหลแล้วละ” เด็กสาวเอ่ยอย่างชัดใจขณะยกมือ
ขึ้นปิดแผลเป็นบนแก้มโดยไม่รู้ตัว “ลืมนำสรสรสิริญพวงนั้นไปเสียเถอะ
ถึงอย่างไรมันก็ไม่ทำให้รอยเย็บเบี้ยวๆที่ท่านทำให้ข้าจางหายไปอยู่ดี แล้วก็
อย่าคิดเชียวนะว่าจะยอมเชื่อใจเพียงเพราะท่านกล่าวขอโทษ ข้ายังไม่ทันรู้
เลยว่าตัวตนที่แท้จริงของท่านคือใคร ทำไมท่านถึงโกหกข้าเรื่องวันที่และเวลา
พวกนั้น หรือเพราะเหตุใดท่านถึงก้มมองหว่างขาข้าราวกับแผลของข้าลากยาว
ไปถึงตรงนั้น ทั้งที่ข้าได้รับบาดเจ็บบนใบหน้าแท้ๆ”

ครั้งนี้นางทำให้เขาหมดความอดทน

“เจ้าเด็กเวรนี้ พูดอะไรของเจ้านะ” เขาคำราม “ข้าเป็นบิดาเจ้าได้
เลยนะ!”

“เป็นบิดาของบิดาต่างหาก” นางแก้คำพูดเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชืด
“หรือไม่ก็อาจเป็นบิดาของบิดาของบิดา แต่ท่านไม่ใช่ ข้าก็ไม่รู้หรอกนะว่า

ท่านเป็นใคร แต่ท่านต้องไม่ใช่คนแบบที่สร้างเป็นอยู่ตอนนี้แน่”

“ข้าคือคนที่พบตัวเจ้ากลางหนองน้ำในสภาพเกือบแข็งตายอยู่บนตะไคร่ บนตำแหน่งที่ควรจะเป็นเครื่องหน้ามีแต่สะเก็ดสีดำเต็มไปหมด ทั้งยังไม่ได้สติและสกรปรกโสโครกเสียไม่มี ข้าคือคนที่พาเจ้ากลับบ้าน ทั้งที่ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าเป็นใคร ข้าจึงมีสิทธิ์จะคิดไปในทางที่แย่ที่สุด ข้าคือคนที่พันแผลให้เจ้าและพาเจ้าเข้านอน คอยช่วยรักษาเจ้าขณะที่เจ้าไขว่ไขว่สูง คอยดูแลและล้างตัวให้เจ้าอย่างละเอียด กระทั่งบริเวณรอยลักนั้นก็ด้วย”

นางหน้าแดงขึ้นมาอีก แต่ครั้งนี้กลับไม่คิดเปลี่ยนสีหน้าทำท่ายหึงผยอง

“ในโลกใบนี้” นางกร้าว “บางครั้งบางคราวผู้คนสวมหน้ากากเข้าหากันเพื่อปิดบังความจริงเอาไว้ ท่านเป็นคนพูดแบบนี้เองไม่ใช่รี ข้าเองก็รู้จักโลกใบนี้อยู่ดีหน่อย ถ้าท่านพอจะจินตนาการได้นะ ท่านเป็นคนช่วยเหลือข้าไว้ ช่วยรักษาบาดแผลและช่วยดูแลข้า ซึ่งข้าขอขอบคุณสำหรับเรื่องพวกนั้น ข้าสำนึกบุญคุณในความ...ความเมตตาของท่าน แม้ข้าจะรู้ว่าความเมตตา นั้นย่อมต้องมากับ—”

“กับผลประโยชน์หรือความคาดหวังในผลกำไรสักนิดสักหน่อยสินะ” เขาจบประโยคด้วยรอยยิ้ม “ใช่ ข้ารู้ดี อย่างไรก็ตามเสียข้าก็เป็นคนเจนโลก บางทีข้าอาจรู้จักโลกดีพอๆกับเจ้าก็ได้นะ ชิริ เด็กสาวๆที่ได้รับบาดเจ็บ ย่อมถูกปล้นของมีค่าไปจนหมด ยิ่งหากพวกนางไม่รู้สึกลึกตัวหรืออ่อนแอ เกินกว่าจะป้องกันตัวได้ ก็มักปล่อยตัวปล่อยใจไปกับราคะและแรงกระตุ้นในกายเสมอ ส่วนมากจะเป็นเรื่องผิดศีลธรรมและผิดธรรมชาติเสียด้วยเจ้าว่าไหม”

“สิ่งที่ท่านมองเห็นอาจไม่ใช่สิ่งที่มันเป็นก็ได้” ชิริตอบ พวงแก้มเรื่อสีอีกครั้ง

“เป็นนว่าที่ถูกต้องยิ่งนัก” เขาเอ่ยขณะโยนหนังสืออีกผืนลงปารวมบนกอง “และมันก็นำไปสู่บทสรุปอันไร้ซึ่งความปรานีที่ว่าเราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอีกฝ่ายเลย ชิริเอ๋ย เรารู้จักกันเพียงเปลือกนอก และเปลือกนอก

ก็เป็นแค่เรื่องตบตาเสียด้วย”

เขาเว้นช่วงไปครู่หนึ่ง แต่ซิริก็ไม่ได้รีบร้อนเอื่อยอะไรออกมา

“แม้เราทั้งคู่จะมานั่งไต่สวนหาความจริงกันชั่วคราว เราก็ยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอีกฝ่ายอยู่ดี ข้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร เจ้าก็ไม่รู้ว่าข้าเป็นใครเหมือนกัน...”

คราวนี้ชายชราตั้งใจหยุดพลางคาดคะเนในใจ นางจ้องมองเขาในสายตามีแววของคำถามที่เขาคาดหวังอยู่ ครั้นนางเอ่ยถามออกมาประกายประหลาดบางอย่างก็ฉายวาบขึ้นในนัยน์ตาคู่นั้น

“ใครจะเป็นฝ่ายเริ่มดี”

หากมีใครสักคนแอบย่องมาที่กระท่อมอันโดดเดี่ยวซึ่งมีหลังคามุงหญ้าโห่ ๆ คลุมครี้มด้วยตะไคร่ในยามวิกาล หากคนผู้นั้นมองลอดเข้าไปข้างในท่ามกลางแสงไฟและประกายแวววาวจากพื้นเตา พวกเขาจะเห็นชายชราหนวดเคราสีเทาผู้หนึ่งนั่งคู้ตัวอยู่เหนือกองหนังสือ พวกเขาจะเห็นเด็กสาวผมสีเถ้าถ่านผู้มีแผลเป็นน่าเกลียดน่ากลัวบนข้างแก้ม รอยแผลเป็นที่ขางดูไม่เข้ากับนัยน์ตาสีเขียวกลมโตไร้เตียงเสาเอาเสียเลย

แต่ใครเล่าจะมองเห็นภาพเช่นนี้ได้ ด้วยตัวกระท่อมนั้นอยู่กลางดงต้นอ้อในบึงแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครกล้าเสี่ยงเข้ามาแม้แต่ผู้เดียว

“ข้ามีนามว่าวิโซโกตาแห่งคอร์โว ข้าเคยเป็นหมอ ศัลยแพทย์ เคยเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุ นักวิชาการ นักประวัติศาสตร์ นักปรัชญา และนักจริยธรรม ข้าเคยเป็นศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยออกซ์เชนเฟิร์ต ข้าต้องหนีมาหลังจากรายงานฉบับหนึ่งที่ตีพิมพ์ออกไปถูกมองว่าชาดศรัทธาในเทพเจ้า ในตอนนั้น เมื่อห้าสิบปีก่อน ความผิดเช่นนี้มีโทษถึงตาย ข้าจึงต้องอพยพย้ายถิ่น ภรรยาของข้าไม่ยอมอพยพมากับข้าด้วย นางจึงจากข้าไป ส่วนข้าก็เพิ่งหยุดเดินทางเมื่อมาถึงดินแดนห่างไกลทางตอนใต้ในจักรวรรดินิล์ฟการ์ด ต่อมาข้าได้กลายมาเป็นผู้บรรยายด้านจริยศาสตร์ประจำสถาบันหลวงในปราสาทราวเปียน ข้าอยู่ในตำแหน่งนั้น

เกือบสิบปี แต่พอศาสตรนิพนธ์อีกฉบับหนึ่งตีพิมพ์ออกไป ข้าก็ต้องหนีจากที่นั่นอีกครั้ง...อึ้ง งานของข้ามีเนื้อหาเกี่ยวกับการปกครองแบบรวบอำนาจเบ็ดเสร็จและลักษณะด้านอาชญากรรมของสงครามจักรวรรดินิยม แต่ที่สุดแล้วตัวข้าและงานถูกกล่าวหาว่าเป็นความเชื่อมงายที่ข้าแต่งขึ้นเอง และเป็นการสร้างความแตกแยกทางศาสนา ข้าถูกกลุ่มนักบวชผู้ชำระล้างกลุ่มที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นมาชี้ขาดว่าเป็นผู้ปลุกปั่นพวกเขาให้แหละคือผู้ปกครองตัวจริงของราชอาณาจักรทางตอนเหนือ นำชนลัทธิที่ข้าถูกตัดสินประหารด้วยความผิดฐานไม่เชื่อในเทพเจ้าเมื่อยี่สิบปีก่อน! แถมอันที่จริงแล้วคณะนักบวชที่เพิ่มขึ้นมานี้ยังถูกผู้คนในแดนเหนือลี้มเลือนไปแล้วอีกต่างหาก แต่ประชาชนแห่งนิลฟ์การ์ดไม่รู้เรื่องนี้ การนำเวทมนตร์หรือความเชื่อมงายมาข้องเกี่ยวกับการเมืองถือเป็นการกระทำที่มีโทษร้ายแรง

“ทุกวันนี้หากมองย้อนกลับไปเมื่อหลายสิบปีก่อน หากในช่วงนั้นข้ารู้จักทำตัวอ่อนน้อมและสำนึกผิดเสียบ้าง บางทีเหตุอันน่าทรมานอาจจบลงเพียงแค่นั้น และองค์จักรพรรดิก็เพียงไม่ชอบใจอยู่บ้าง แต่คงไม่ใช้มาตรการรุนแรงถึงที่สุด แต่เพราะข้ารู้สึกเคียดแค้น เพราะมั่นใจว่าคำโต้แย้งของข้าอยู่เหนือกาลเวลา ทั้งยังล้าเลิศกว่าอำนาจการปกครองหรือการเมืองใด ๆ ข้าจึงรู้สึกว่ตนถูกตราหน้าผิด ๆ ถูกตัดสินอย่างไม่ยุติธรรม ถูกกดขี่ข่มเหง ด้วยเหตุนี้ข้าจึงติดต่องานกลุ่มต่อต้านที่ต่อสู้กับระบอบพระราชย์อยู่ และกว่าข้าจะรู้ตัว ข้าก็ถูกจับโยนลงไปในคุกใต้ดินพร้อมกับฝ่ายต่อต้านพวกนั้นเสียแล้ว แถมเมื่อได้เห็นเครื่องมือทรมาน บางคนยังกล่าวหาว่าข้าเป็นผู้นำอุดมการณ์การเคลื่อนไหวนี้ อีกต่างหาก

“แม้องค์จักรพรรดิจะอภัยโทษให้ข้า แต่ข้าก็ยังถูกตัดสินเนรเทศอยู่ดี ทั้งยังถูกคาดโทษไว้อีกว่า หากข้าหวนกลับมายังเขตแดนของจักรวรรดิอีก ข้าจะถูกประหารทันที

“ด้วยเหตุนี้ข้าจึงชิงชิงโลกทั้งใบینگนักร ชิงชิงราชอาณาจักร จักรวรรดิ และมหาวิทยาลัย ข้าชิงชิงพวกต่อต้าน ข้าราชการ และเหล่านักกฎหมาย

ทั้งยังชิงชิงเพื่อนร่วมงานและสหายที่จู่ๆ ก็กลายเป็นคนไม่รู้จักกันราวถูกไม้กายสิทธิ์สัมผัสด้วย ข้าชิงชิงภรรยาคนที่สองที่คิดว่าความดีอันของสามีเป็นเหตุผลสมควรแก่การหย่าร้างเช่นเดียวกับภรรยาคนแรก ข้าชิงชิงลูกๆ ที่ไม่ยอมรับข้าเป็นพ่อ ข้ากลายมาเป็นนักพรตอยู่ที่นี่ ในที่ลุ่มพีรพลุดแห่งเอิบบิงนี้ ข้าได้รับสืบทอดที่พกมาจากโยคีคนหนึ่งซึ่งข้ารู้จัก ทว่าเคราะห์ที่ข้ากรรมชด นิลฟ์การ์ดเข้ายึดครองเอิบบิงได้ เท่ากับจู่ๆ ข้าก็อยู่ในจักรวรรดิอีกครั้ง แต่ยามนี้ข้าไม่เหลือพลังกำลังหรือแรงใจพอจะออกเดินทางอีกต่อไปแล้ว ดังนั้นข้าจึงต้องซ่อนตัว คำพิพากษาของจักรวรรดิไม่เคยหมดอายุความแม้ตัวจักรพรรดิที่เป็นผู้ตัดสินจะสิ้นพระชนม์ไปนานแล้วก็ตาม และจักรพรรดิองค์ปัจจุบันก็ไม่มีเหตุใดให้ต้องนิยมชมชอบหรือมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกับจักรพรรดิองค์ก่อนด้วย โทษประหารยังคงมีผลอยู่ นั่นแหละคือกฎและธรรมเนียมปฏิบัติของนิลฟ์การ์ด โทษกบฏไม่เคยหมดอายุ ทั้งการนิรโทษกรรมที่จักรพรรดิทุกองค์พระราชทานให้หลังพิชิตราชินีเชกก็ไม่ครอบคลุมมาถึงโทษนี้ด้วย หลังจักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ นักโทษทุกคนที่ถูกพิพากษาจากจักรพรรดิองค์ก่อนจะได้รับนิรโทษกรรมกันถ้วนหน้า...เว้นแต่ผู้ที่มีความผิดฐานกบฏ ฉะนั้นแล้วใครจะครองบัลลังก์นิลฟ์การ์ดอยู่ในขณะนี้ก็ไม่สำคัญ หากมีข่าวแพร่ออกไปว่าข้ายังมีชีวิตอยู่ และละเมิดคำตัดสินเนรเทศ ยังอาศัยอยู่ในอาณาเขตของจักรวรรดิ ข้าคงไม่พ้นถูกจับแขวนคอ

“ที่นี่เจ้าก็คงเห็นแล้วใช่ไหม ซิริ ว่าเราทั้งคู่ต่างตกอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายกันเหลือเกิน”

“อะไรคือหลักจริยศาสตร์รี ข้าเคยรู้นะ แต่ลืมไปแล้ว”

“ศาสตร์การเรียนรู้เกี่ยวกับหลักศีลธรรมจรรยาณะ เป็นการเรียนรู้หลักปฏิบัติอันได้แก่ กาลเทศะ ความมีเกียรติ ความเหมาะสม และความซื่อสัตย์ นอกจากนี้ยังเป็นการเรียนรู้เรื่องคุณงามความดีที่ว่าความซื่อตรงและคุณธรรมจะช่วยให้จิตวิญญาณของมนุษย์สูงส่งขึ้น ทั้งยังศึกษาเกี่ยวกับห้วงแห่งความชั่วร้ายอันถือเป็นศูนย์รวมของความอาฆาตและความ

เลื่อมทราหม...”

“คุณงามความดี!” นางพนมพรดี “ความซื่อตรง! คุณธรรม! อย่าให้ข้าหัวเราะจะดีกว่า เดี่ยวแผลเป็นบนหน้าข้าจะฉีกเอาได้ ท่านโชคดีแล้วละที่ไม่ถูกตามล่า ที่พวกนั้นไม่ส่งนักล่าค่าหัวอย่าง...บอนฮาร์ตามาตามล่าท่าน ไม่งั้นท่านคงได้เห็นว่าแก่นแท้ของความชั่วร้ายคือสิ่งใดกันแน่ หลักจริยศาสตร์นั้นมีแต่เรื่องเหลวไหลทั้งเพ ท่านวิโชโกตาแห่งคอร์โว ผู้ที่ถูกเหวี่ยงตกลงไปในห้วงแห่งความชั่วร้ายไม่ใช่พวกคนชั่วหรือพวกทำตัวไม่เหมาะสมหรอก ไม่! ไม่ใช่เลย! พวกคนชั่วและคนหลอกลวงต่างหากที่จะเหวี่ยงร่างของผู้มีคุณธรรม ชื่อสัตย์ และมีเกียรติ แต่ทว่างุ่มง่าม ซักซ้า และยึดตายลงไป”

“ขอบใจสำหรับบทเรียน” เขายิ้มเยาะ “อันที่จริงต่อให้เป็นคนที่อยู่มานานกว่าหนึ่งศตวรรษก็ยังไม่สายเกินไปที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ใช่แล้ว การรับฟังผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์และเจนโลกมามากย่อมเป็นเรื่องดีเสมอ”

“ล้อข้าเข้าไป เอาอีกสิ ล้อข้าเลย” นางสะบัดศีรษะ “หากยังทำได้ก็ทำไป นี่ถึงตาของข้าบ้างแล้ว เดี่ยวข้าจะเล่านิทานสนุกๆ ให้ฟัง ข้าจะบอกท่านว่าเกิดอะไรขึ้นกับข้า แล้วพอข้าเล่าเสร็จ เราค่อยมาดูกันอีกทีว่าท่านจะยังล้อข้าลงอยู่อีกไหม”

หากมีใครสักคนแอบย่องมาที่กระท่อมอันโดดเดี่ยวซึ่งมีหลังคามุงหญ้าโหว่ๆ คลุมครี้มด้วยตะไคร่ในยามวิกาล หากคนผู้นั้นมองลอดเข้าไปข้างใน ภายในห้องอาบแสงสลัว พวกเขาจะมองเห็นชายชราหนวดเคราสีเทาผู้หนึ่งกำลังเฝ้าฟังเรื่องเล่าของเด็กสาวผมสีเถ้าถ่านซึ่งนั่งอยู่บนท่อนไม้ข้างเตาไฟ พวกเขาจะสังเกตเห็นว่าเด็กสาวผู้นั้นกล่าววาจาอย่างเชื่องช้า ราวกับการจะสรรหาถ้อยคำพูดนั้นเป็นเรื่องยากเสียเต็มประดา ทั้งยังเห็นนางคอยถูแก้มนั่งบิดเบี้ยวด้วยรอยแผลเป็นอัปลักษณ์ที่พาดผ่านอย่างประหลาด และเห็นนางค้นเรื่องเล่าด้วยความเงิบงันอันยาวนาน เรื่องเล่าของนางนั้นเกี่ยวข้องกับบทเรียนต่างๆ ที่นางได้เรียนรู้ตั้งแต่อายุแรกจนถึงอย่างสุดท้าย แต่กลายเป็นว่าในท้ายที่สุดบทเรียนทั้งหมดกลับกลายเป็นเพียง

ความจอมปลอมและการชักนำไปในทางที่ผิด มันเกี่ยวข้องกับคำสัญญา
ที่ใครบางคนเคยให้ไว้กับนาง แต่ไม่อาจรักษาไว้ เรื่องของโชคชะตาที่นาง
ถูกบังคับให้เชื่อ แต่กลับทรยศหักหลังนางอย่างอัปยศและช่วงชิงสมบัติ
ทั้งหมดของนางไป เกี่ยวกับแต่ละครั้งที่นางเริ่มเชื่อในโชคชะตา แต่ต้อง
ทนทุกข์กับความเจ็บปวด ความปวดร้าว ความอยุติธรรม และความ
อัปยศอดสู เกี่ยวกับผู้คนที่นางเชื่อใจและรักใคร่หักหลังด้วยการไม่มา
ช่วยเหลือในยามที่นางเดือดร้อน หรือในยามที่นางถูกคุกคามจากความ
อับอาย ความทุกข์ และความตาย เรื่องเล่าเกี่ยวกับหลักอุดมคติที่นาง
ได้รับการสั่งสอนให้ยึดถือ แต่กลับทำให้เสียใจ ทรยศหักหลัง และ
ทอดทิ้งไปในยามที่นางต้องการ ซึ่งพิสูจน์ให้นางได้เห็นว่ามันมีค่าน้อยนิด
เพียงใด ในท้ายที่สุดก็เล่าเกี่ยวกับความช่วยเหลือ มิตรภาพ และความรัก
จากกลุ่มคนที่นางไม่ควรแสวงหาความช่วยเหลือหรือมิตรภาพใดๆ ไม่ต้อง
พูดถึงความรักเลยด้วยซ้ำ

ทว่าใครเล่าจะมองเห็นหรือแม้แต่ได้ยินเรื่องเช่นนี้ ด้วยกระท่อม
หลังคามุงหญ้าโห่ๆ กลุ่มครีမ်ด้วยตะไคร่แห่งนี้ซ่อนเร้นอยู่กลางสายหมอก
อย่างมิดชิด ทั้งยังตั้งอยู่ภายในบึงน้ำซึ่งไม่มีใครกล้าเสี่ยงเข้ามาแม้แต่ผู้เดียว